ហេតុអ្វីយើងគប្បីប្រតិបត្តិតាម

ព្រះពុទ្ធសាសនា

Bnül GBI

sasna ng sgm

EbbTsSnvCa

srabGkGanRKbmCÄdan

edayPk esÜg vTJß

B>s 2547 K>s 2003

HOW TO PRACTISE BUDDHISM

by

Ven. Dr. K. Sri Dhammananda

Translated from English into Khmer by

Bhikku Soeurng Vutthy
(Maṅgalajjotto)

B.C. 2547 A.D. 2003

ហេតុអ្វីយើងគប្បីប្រតិបត្តិតាម
ព្រះពុទ្ធសាសនា

eday

RBHetCKNbNt k> RsFmann

bkERbBPasaGgeKs eday

Pk esOg vT

GttsmNssS énBTkvTüa lysayerog

B>s 2547 K>s 2003

matkanRkm

ទំព័រ

- ហេតុអ្វីយើងគប្បីប្រតិបត្តិតាមព្រះពុទ្ធសាសនា.........................1
- ទោមនស្សចេតនា...10
- គំរូរបស់ព្រះសម្ពុទ្ធ...12
- អភិនេស្រ្កមណ៍...14
- ពុទ្ធសាសនានៅប្រទេសចិន 16
- ពុទ្ធសាសនានៅប្រទេសម៉ាឡេស៊ី 19
- សាសនាដែលពួកបញ្ញវន្តអាចអោយតំលៃ.............................25
- ឥរិយាបថរបស់សាសនាមួយចំនួន 27
- របៀបរស់នៅតាមបែបសាសនាប្រកបដោយវិចារណញ្ញាណ........28
- ពុទ្ធសាសនា និង បច្ចេកវិទ្យាទំនើប....................................33
- មនុស្ស និង សាសនា 40
- ចិត្តមនុស្សស្មានមិនត្រូវ...43
- សេរីភាពក្នុងការជ្រើសរើស..46
- សាសនា និង អ្នកគិតសេរី 51

Garmkfa

សៀវភៅដែលអស់លោកអ្នក និងប្អូនៗកំពុងកាន់អាននៅនឹងដៃនេះ ច្បាប់ដើមជាភាសាអង់គ្លេស ។ តែដោយខ្ញុំបានអានហើយឃើញថាវាមាន ខ្លឹមសារល្អគួរយកជាគតិបាន ទើបខ្ញុំសំរេចចិត្តបកប្រែជាភាសាខ្មែរ ដើម្បី បំរើផលប្រយោជន៏អក្សរសាស្ត្រជាតិយើង ។

ក្នុងការបកប្រែ និងសរសេរនេះពិតជាមានកំហុសឆ្គងខាងឃ្លាល្បះ អក្ខរាវិរុទ្ធ និងពាក្យបច្ចេកសព្ទមួយចំនួនមិនលែង ។ ព្រោះខ្ញុំជាអ្នកបកប្រែមិនមែនជាអ្នកចេះដឹងជ្រៅជ្រះ មិនជាអ្នកវប្បធមិអក្សរសាស្ត្រ ហើយក៏គ្មានសញ្ញាប័ត្រអ្វីធំដុំទេ ។ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាអ្នកមានឆន្ទៈ ក្នុងការធ្វើកិច្ចការនេះប៉ុណ្ណោះ ។

ដូច្នេះសូមលោកអ្នក និងប្រិយមិត្តអ្នកអានមេត្តាជួយកែតំរូវ នូវរាល់កំហុសឆ្គងដោយអចេតនានេះ ដើម្បីចូលរួមលើកតំកើងតំលៃភាសាជាតិយើងក្នុងគោលបំណង បំរើផលប្រយោជន៏រួមរបស់សង្គម ។

ម្យ៉ាងវិញទៀតខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណយ៉ាងជ្រាលជ្រៅបំផុតចំពោះ សមណសិស្ស និងសមណនិស្សិតដែលជាសហការីដែលបានជួយផ្ទុកដាក់ក្នុងការនេះឱ្យបានសំរេចជាស្ថាពរ ។ ឯនាមសមណសិស្ស និងសមណនិស្សិតជាអ្នកជំនួយការក្នុងសៀវភៅនេះមានដូចជា :-

- sameNr hm sxm

- sameNr sx sbr
- Pk ja j ksl
- Pk G tara
- sameNr Gn svn
- Pk RB slNa
- sameNr RB mnl

យើងខ្ញុំសង្ឃឹមថាសៀវភៅនេះ ពិតជាជំនួយយ៉ាងសំខាន់សំរាប់សិក្ខា-កាម កុលបុត្រក្នុងសកលកម្ពុជារដ្ឋ និងជាពិសេសសិស្សានុសិស្សវិទ្យាល័យនានា។ ព្រោះនៅក្នុងប្រធានបទនីមួយៗ សុទ្ធតែផ្ទុកទៅដោយគំនិតសំខាន់ដែលអាចទុកដូចជាពុទ្ធិ ខាងវប្បធមិទូទៅមួយផ្នែកដែរ ។

ស្វាយរៀង, ថ្ងៃទី ២៦ ខែកុម្ភៈ ឆ្នាំ ២០០៣

រៀបរៀង ភិក្ខុ eSOg vTl

ehtGeyIgKb,Rbtbt tamRBHBTsasna

មុនយើងចាប់ផ្តើជជែកថាតើហេតុអ្វី យើងគប្បីប្រតិបត្តិតាមឱវាទរបស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនោះ យើងគប្បីយល់ថាហេតុអ្វីបានជាព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បានសម្រេចព្រះទ័យបង្រៀននូវមាគ៌ាជីវិតថ្មីមួយ តាមបែបសាសនាដើម្បីបានសំរេចសេចក្តីសុខ ថ្នាក់ទីបំផុតជាលើកដំបូង ។

លោកអ្នកប្រហែលចាំបានថា ដំបូងព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់មានព្រះទ័យរួញរា ដើម្បីប្រកាសនូវឱវាទនេះ ព្រះអង្គទ្រង់ឈ្វេងយល់ឃើញពីមនុស្សដែលមានការភ័ន្តច្រឡំដោយពិត អំពីជីវិតរបស់ពួកគេ លក្ខខណ្ឌរបស់គេ និងរបៀបខុសគ្នាទាំងស្រុង នៃវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គដែលស្តែងចេញពីអ្វីដែលពួកគេធ្លាប់បានពើបប្រទះពីមុនមក ។

ព្រោះហេតុដូច្នេះ នៅពេលដែលព្រះអង្គទ្រង់ប្រមើលឃើញ ថាមានសត្វពួកខ្លះ "ដែលមានធូលីក្នុងភ្នែកតិច", ព្រះអង្គក៏បានសម្រេចចិត្តផ្សព្វផ្សាយនូវសច្ចធម៌នេះទៅដល់ពពួកជនទាំងឡាយ ។

ព្រះអង្គចែកចាយធម្មៈនេះ ចេញពីព្រះទ័យមេត្តាដ៏បរិសុទ្ធដើម្បីរំដោះទុក្ខរបស់សត្វលោក ។

មាគ៌ាត្រាស់ដឹង របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធក្នុងជាតិចុងក្រោយរបស់ព្រះអង្គ បានចាប់ផ្តើមនៅពេលដែលព្រះអង្គទ្រង់បានទតឃើញនូវទេវទូតទាំង

បួនគឺ :- មនុស្សចាស់ជរា១ មនុស្សឈឺ១ សាកសព១ និងភេទអ្នកបួស១ ដែលធ្វើអោយព្រះអង្គជ្រាបបានយ៉ាងច្បាស់ដោយបញ្ញាញាណថា សេចក្តីទុក្ខគឺ បណ្តាលមកពីសេចក្តីតូចចិត្ត សេចក្តីមិនពេញ និងសេចក្តីចង្អៀតចង្អល់ចិត្ត ។

ក្សិណនោះ ព្រះអង្គបានអធិដ្ឋានចិត្តយ៉ាងមាំ ហើយក៏បានបន្ទោរខ្លួនចេញចាកផ្លូវលោក និងចាប់ផ្តើមស្វែងរកនូវមាគ៌ារំលត់ទុក្ខគ្រប់យ៉ាង តាមអង្គអរិយមគ្គ ។

ព្រះអង្គទ្រង់កត់សំគាល់ឃើញថា សេចក្តីទុក្ខលំបាននេះជាហេតុបង្កើតអោយមានអំពើអាក្រក់ផ្សេងៗនៅក្នុងសង្គម រួមមានទាំងការរើសអើងជាតិសាសន៍ និងការយល់ឃើញខុសជាដើម ។

ព្រះអង្គក៏បានឃើញបុគ្គលដែលកំពុងព្យាយាមរើខ្លួនចេញពីសេចក្តីទុក្ខបានក្លាយខ្លួនទៅទាសករចំពោះការប្រតិបត្តិសាសនដូចជាការបង្អត់អាហារ និងការប្រព្រឹត្តអត្តកិលិមថានុយោគ ស្ថិតនៅក្រោមអំណាចរបស់មិច្ឆាទិដ្ឋិ ដោយយល់ឃើញថា ការធ្វើខ្លួនអោយលំបានដូច្នេះអាចធ្វើអោយពួកគេលះបង់នូវអ្វីដែលគេហៅថាអាត្ម័ន ។

ព្រះអង្គទ្រង់បានមើលឃើញ នូវសេចក្តីទុក្ខមានកម្រិតដ៏ធំក្រៃលែង ដែលកើតឡើងដោយការបែងចែកវណ្ណៈមនុស្សជាបួនថែមទៀត ។

ឯស្ត្រីទាំងឡាយក៏ទទួលរង នូវការប្រកាន់ភេទយ៉ាងគួរឱ្យខ្លាចផង

ដែរ ។ ហើយចំនួនប្រាក់កាសដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ត្រូវបានចំណាយទៅលើកិច្ចការដែលគ្មានខ្លឹមសារ ដែលបណ្តាលឱ្យស្លាប់បាត់បង់ជីវិត របស់សត្វទាំងឡាយដោយគ្មានពំនឹង ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ឈ្វេងយល់ឃើញថា បញ្ហាទាំងអស់នេះគឺគ្មានអ្វីក្រៅពីការពាក់ព័ន្ធ ដោយការយល់ដឹងផ្នែកសតិបញ្ញាពីស្ថានភាពមិនសមស្របរបស់មនុស្សជាតិ ហើយព្រះអង្គទ្រង់មានបំណងចង់បង្ហាញនូវផ្លូវត្រូវសម្រាប់សង្រ្គោះដល់ជនទាំងនោះ ។

ព្រះអង្គប្រាថ្នាចង់ណែនាំ នូវមាគ៌ាជីវិតដ៏ប្រសើរដល់មនុស្សលោកនូវកិច្ចប្រតិបត្តិដើម្បីស្តារឡើងវិញនូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរតាមបែបបវេណីរបស់ខ្លួន។ ព្រះអង្គទ្រង់បានប្រកាសថា សង្គហកិច្ចពិតជាត្រូវទទួលបានតាមរយៈការដុសខាត់ជម្រះចិត្ត និងទទួលបាននូវបញ្ញា, នេះមិនមែនសំរេចបានដោយបណ្តុះគំនិតបណ្តុះនិស្ស័យក្នុងជំនឿទាំងងងឹតងងល់ ឬក៏សេចក្តីភ័យខ្លាចចំពោះអាទិទេព និងបញ្ហារបស់អាទិទេពនោះទេ ។

នៅត្រង់ចំនុចនេះ ចាំបាច់ត្រូវដឹងពីលក្ខណៈប្លែកគ្នារវាងពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធដែលយើងហៅថាធម៌ និងសាសនា, ជាពុទ្ធសាសនាដែលមានសកម្មភាពជាប់ទាក់ទងបញ្ហារបស់សង្គម ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសាវ័ករបស់ព្រះអង្គ ដោយអនុលោមទៅតាមប្រពៃណីទំនៀមទំលាប់ និងមាគ៌ាជីវិតរបស់ពួកគេ ។ ព្រះពុទ្ធមិនមានបំណងបង្កើតសាសនាដើម្បីអោយជនទាំងឡាយជឿតាមនោះទេ ។

ក្នុងឱកាសជាច្រើន ព្រះអង្គទ្រង់បានប្រកាសថា ព្រះអង្គទ្រង់ប្រកាសថា ព្រះអង្គមិនបានចាប់អារម្មណ៍ថា ជនណាមួយបានផ្តល់នូវកិត្តិយសដល់ព្រះអង្គ ឬក៏អត់នោះទេ ។

ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានលើកទឹកចិត្ត ដល់សាវ័កទាំងឡាយអោយចេះពិចារណាបានស៊ីជំរៅនូវឱវាទទាំងឡាយ ដើម្បីសំរេចចិត្តថាតើឱវាទនោះ មានសុពលភាពដែរឬមិនមាន ។

ព្រះអង្គទ្រង់មិនបានដាក់ទោស ទៅលើជនណាដែលមិនបានធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះអង្គឡើយ ព្រះធម៌ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បានត្រាស់ដឹង និងទ្រង់បានបង្រៀននោះត្រូវបានស្រាយបំភ្លឺថា ជាអរិយសច្ចៈ ។ ព្រោះធម៌នេះ បានបង្ហាញអោយយើងឃើញពីភាពពិតនៃជីវិតរបស់យើង និងជួយដឹកនាំខ្សែជីវិតបានត្រឹមត្រូវប្រាសចាកទោស និងស្វែងរកបាននូវសិទ្ធិសេរីភាព ។

ពាក្យថាធម្មៈ កើតមកពីពាក្យឬសថា "**ធរ**" មានន័យថា "**ឧបត្ថម្ភ**" ឬ "**ទ្រទ្រង់**" ។ ដូចនេះហើយទើបធម៌នេះមានឈ្មោះថា **បរមត្ថសច្ចៈ** ក្រៅពីនោះគឺជាអំពើ ឬជាច្បាប់សកល ។ ការដឹងដល់ថ្នាក់សច្ចៈដូចនេះ អាចកំចាត់បង់នូវអវិជ្ជា និងជួយអោយយើងបានរួចរំដោះ ចាកផុតសេចក្តីភ័យខ្លាច និងជំនឿឆ្វេង ។

ធម៌នោះអាចជួយយើងអោយសម្រេចបាននូវការសង្គ្រោះរបស់យើង

ដោយខ្លួនឯង។ ព្រះធម៌រមែងគាំពារយើងមិនអោយធ្លាក់ទៅក្នុងកំណើត អបាយភូមិ ទាំងក្នុងលោកនេះ និងលោកខាងមុខ ដែលអាចកើតជាសត្វ តិរច្ឆាន អសុរកាយ និងប្រេតជាដើម ។

ប៉ុន្តែសូមកុំភ្លេចថា: យើងមិនត្រូវរង់ចាំដល់ស្លាប់ទើបបានដឹងនូវ សភាវៈទាំងនេះទេ សូម្បីតែយើងកំពុងមានជីវិតរស់នៅជាមនុស្ស ក៏យើង បញ្ចេញនូវសេចក្តីក្រោធទោសៈ លោភៈ ឥស្សា ហើយក៏ធ្លាក់ខ្លួនទៅជា សត្វទាំងនេះបានដែរ ។

នៅពេលយើង បង្កើននូវសន្តានចិត្តប្រកបដោយកិលេសទាំងនេះ ជា វិសគល់របស់វា ដូចនេះយើងច្បាស់ជាបានឃើញ នូវកំណើតជាឧបបាតិក នោះ ក្នុងពេលចុតិ និងបដិសន្ធិក្នុងស្ថានថោកទាបនេះជាមិនខាន។

ការដឹងនូវដំណើរទាំងនេះអោយឈ្មោះថា **ធម្មៈ** ឬ**ធម៌**ដែលជាសភាវៈ ទ្រទ្រង់យើងមិនអោយធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីទុក្ខ ក្នុងស្ថានអបាយ និងវដ្ត សង្សារ ។

ដូចនេះយើងបានដឹងថាពាក្យ "**ធម៌**" មានការបកស្រាយស្រដៀងគ្នា នឹងពាក្យ "**សាសនា**" ដែលជាប្រព័ន្ធជំនឿជាទំនៀម និងជាព្រហ្មចរិយ...។

ដូចនេះហើយ ទើបព្រហ្មចរិយធម៌នេះជាមាគ៌ាដើម្បីហ្វឹកហាត់ និងដុស ខាត់ជំរះចិត្តដោយពិត។ ធម្មជាតិពិតរបស់ចិត្តមនុស្សមិនត្រូវបានពន្យល់ឱ្យ បានច្បាស់លាស់នៅក្នុងសាសនាដទៃទេ ការបកស្រាយពិតខាងសកម្មភាព

ផ្លូវចិត្ត អាចត្រូវបានគេរកឃើញនៅក្នុងគម្ពីរអភិធម្ម គម្ពីរមានអត្ថជ្រាលជ្រៅ ក្នុងពុទ្ធសាសនា។ អ្នកចិត្តវិទ្យាសម័យទំនើប គឺស្ថិតនៅក្នុងភាពអាថិកំបាំងនៅឡើយអំពីវិស័យនៃចិត្តមនុស្សខ្លះ។ ប៉ុន្តែពួកអ្នកចិត្តវិទ្យាទាំងនោះ បានទទួលស្គាល់ថា ពេលយើងប្រៀបធៀបចិត្តវិទ្យាសម័យថ្មី ជាមួយនឹងចិត្តវិទ្យាដែលគង់នៅជាង ២៥០០ឆ្នាំ ក្នុងប្រទេសឥណ្ឌា ចិត្តវិទ្យាសម័យថ្មីកំពុងស្ថិតនៅក្នុងជំហាននៃការចាប់ផ្តើមនៅឡើយ។

ព្រះពុទ្ធបានពន្យល់យ៉ាងច្បាស់នូវរឿងរ៉ាវទាំងឡាយ ដែលមនុស្សមិនអាចយល់ឃើញជាមុន។ ពិតមែនហើយ នៅពេលយើងឃើញនូវធម្មជាតិពិតនៃចិត្តរបស់មនុស្ស យើងគង់អាចយល់បានថាហេតុអ្វីខ្លួនយើងត្រូវបានគេហៅថា "**មនុស្ស**"។ "**មន**" មានន័យថាចិត្ត បន្ថែមពាក្យ "**ឧស្ស**" បានជា "**មនុស្ស**" មានន័យថា អ្នកដែលអាចធ្វើអោយចំរើន បណ្តុះចិត្តរបស់ខ្លួនអោយឈានដល់ថ្នាក់ខ្ពស់បំផុត (ឬអ្នកដែលដឹងនូវហេតុដែលមានប្រយោជន៍ និងមិនមានប្រយោជន៍)។

ក្នុងរបៀបដូចគ្នានេះ ទស្សនៈវិជ្ជាចិនប្រើពាក្យ "Humane" "Ren" ដើម្បីពណ៌នាចំពោះជនណាដែលមាន**មេត្តា ករុណា មុទិតា** និងសេចក្តីទៀងត្រង់ ។ ប្រសិនបើគុណធម៌ទាំងនេះមិនមាននៅក្នុងខ្លួនមនុស្សទេនោះ យើងមិនអាចចាត់ទុកអ្នកនោះជាមនុស្សពិតទេ។

ឯទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិចវិញកំណត់ពាក្យនេះ ដោយសំដៅដល់ជន

ទាំងឡាយណាដែលមានវិចារណញ្ញាណ ប្រកបដោយហេតុផល។ តាមពិតទៅ ពាក្យ “**Homo Sapien**” មានន័យចំថា អ្នកមានប្រាជ្ញា ឬអ្នករិះគិត ។ មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែមានចិត្តដូចគ្នា ប៉ុន្តែចិត្តមនុស្សខ្លះនៅមានកម្រិតគ្រាន់តែដើម្បីធ្វើអោយជាក់ច្បាស់ដល់ជីវិតរបស់ពួកគេ ដែលកំពុងរស់នៅដើម្បីជួយពួកគេស្វែងរកអាហារ លំនៅដ្ឋានដើម្បីប្រពន្ធកូន និងសេចក្តីសប្បាយបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។ តែគេមិនអាចពង្រីកចិត្តរបស់គេអោយបានវែងឆ្ងាយជាងនេះទៀតទេ ។

✶ សូម្បីតែទេវតា ព្រះព្រហ្មដែលតាំងខ្លួនឯងជាអាទិទេព ឬអច្ឆរិយបុគ្គលនោះ ក៏គ្មានបញ្ញាដូចមនុស្សយើងទេ ។ ពួកទេវតា និងព្រហ្មនោះ ក៏មិនដឹងនូវអ្វី ដែលនឹងកើតឡើងចំពោះពួកគេបន្ទាប់ពី ចុតិ(ការស្លាប់) ឡើយ។ គឺពួកទេវតា ឬព្រហ្មទាំងនោះ មិនដឹងពីរបៀបរៀបចំដំណើរសំរាប់ជីវិតបរលោកនាយរបស់ខ្លួន ហើយក៏គ្មានគំនិតរបៀបនេះដែរ។

ជំនឿថា ការកើតជាទេវៈ ឬព្រហ្មគួរជាទិសដៅចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់យើង នោះត្រូវបានព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបដិសេធទៅវិញ។ ដរាបណាចំនង់ក្នុងភពនៅមានក្នុងសត្វណា សត្វនោះឯងរមែងនៅកើតទៀត។ យើងហៅចំណង់តណ្ហាដ៏ធំនោះថា ***ភវតណ្ហា*** (សេចក្តីប្រាថ្នាក្នុងភព)។ ម្លោះហើយ ពួកទេវតា និងព្រហ្មដែលមានចំណង់តណ្ហាមាំ ក៏មិនអាចជៀសផុតពីបដិ០០២ឌុសន្ធិ ប៉ុន្តែទេវតា និងព្រហ្មទាំងនោះមិនអាចដឹងដូច្នេះទេ ។

ឯមនុស្សអាច ដឹងថា ការស្លាប់មិនមែនជាចុងបញ្ចប់នៃជីវិតទេ គឺជីវិតនោះអាចប្រព្រឹត្ត ទៅជាបន្តទៀត ។

ហេតុនេះហើយសត្វហើយសត្វទាំងឡាយដែលមានបញ្ញា នៅក្នុងស្ថានដែលដឹងដូច្នេះ គប្បីរៀបចំសំរាប់ដំណើរជីវិតភពខាងនាយនោះចុះ និងគប្បីជ្រាបច្បាស់ថា ស្ថាននោះមិនមែនជាស្ថានទុគ្គតិឡើយ ។ នេះហើយដែលថាសាសនាក្លាយជាជំនួយ(ដល់សង្គម) ដ៏មានសារៈសំខាន់នោះ ។

មនុស្សទាំងឡាយគឺជាសត្វតែមួយគត់ដែលអាចដឹងថា យើងមានអានុភាពដើម្បីគ្រប់គ្រងជោគវាសនារបស់ខ្លួនយើងផ្ទាល់ ។

✍ គ្មានបុគ្គលដទៃណាអាចបង្កើតសាសនាបានទេ ។ មានតែមនុស្សទេទើបអាចបង្កើត និងរៀបចំសាសនាបាន ដោយសារបញ្ញាញាណរបស់ខ្លួនឯង ។

ជំនឿសាមញ្ញជឿថា សាសនាទាំងឡាយមានភពកំណើតនៅឋានសួគ៌ ហើយបានត្រូវនាំយកមកកាន់លោកនេះ ដោយការផ្សព្វផ្សាយអោយដឹង ។ ប៉ុន្តែពុទ្ធសាសនាមានដើមកំណើតនៅលើភពផែនដីនេះ តាំងនៅក្នុងចិត្តមនុស្សទាំងឡាយរួចក្រោយមក ទើបបានឈានទៅដល់ស្ថានសួគ៌ ។

✵ សាសនាមិនមែនមកពីលើស្ថានសួគ៌ទេ ។

✵ តាមពិតទៅ ស្ថានទេវតា(ឋានសួគ៌) ទាំងឡាយនោះ មិនដែលនាំឱ្យមាននូវសេចក្តីចំរើនលូតលាស់ ខាងប្រាជ្ញាស្មារតីទេព្រោះស្ថានទាំងនោះ

ខ្វល់ខ្វាយតែជាមួយនឹងសេចក្ដីសុខតែម្យ៉ាង ។ ហើយទេវតាទាំងឡាយមិនបាននឹកគិតដល់សភាពពិតនៃការមិនទៀង និងសេចក្ដីទុក្ខឡើយ ។

តទៅនេះ ជាការពន្យល់អោយដឹងថាហេតុអ្វីបានជាព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបានត្រូវច្យុតចាកពីឋានតុសិតមកកាន់លោកនេះ ដែលថាព្រះអង្គបានកំពុងគង់នៅដូចជាទេវៈមួយអង្គដើម្បីសម្រេចបាននូវការត្រាស់ដឹង ។ តាមពិតអាទិទេពទេវៈ និងព្រះព្រហ្មមិនអាចក្លាយជាព្រះពុទ្ធបានទេ មានតែមនុស្សប៉ុណ្ណោះ ទើបអាចអប់រំចិត្តរបស់ខ្លួនអោយឈានទៅដល់ការបំពេញដល់កំរិតនោះបាន ព្រោះពួកគេកំពុងស្ថិតនៅក្នុងឋានៈមួយដើម្បីពិនិត្យពិច័យនូវធម្មជាតិ នៃសេចក្ដីទុក្ខទាំងឡាយ ។

ឥឡូវនេះយើងអាចយល់បានថា ខ្លួនយើងជាមនុស្សរមែងមានសក្ដានុពលដើម្បីអាចបណ្ដុះចិត្តរបស់យើង រហូតឈានដល់ព្រះនិព្វានជាការយើញនូវទីបំផុតនៃសេចក្ដីទុក្ខផ្លូវកាយ និងផ្លូវចិត្តទាំងឡាយទាំងពួង ឬសេចក្ដីតូចចិត្តនោះ ។ ដោយខ្វះបញ្ញាយល់ដឹងពីសច្ចៈធម៌នេះ ទើបមានមនុស្សពួកខ្លះ ព្យាយាមចំអកព្រះពុទ្ធ ដោយការនិយាយថាព្រះពុទ្ធមិនមែនជាតួអង្គអាទិ ទេពទេ។ ហើយក៏តាំងសំនួរឡើងថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកធ្វើសក្ការៈបូជា ដល់ព្រះអង្គ?" "តើអ្នកទទួលបានអ្វីពីព្រះអង្គទៅ?" ប្រសិនបើយើង បង្ហាញថាព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជា អាទិទេពមួយអង្គមែននោះ យើងបន្ទាបបន្ថោក នូវពោធិញ្ញាណ របស់ព្រះអង្គហើយ ។

eTamnsSectna

យើងទាំងអស់គ្នា សុទ្ធតែទទួលសោយនូវទោមនស្សចេតនានេះ ។

តើយើងទទួលនូវអារម្មណ៍ថ្នាំងថ្នាក់បែបនេះ ប៉ុន្មានដងក្នុងមួយថ្ងៃ?

ត្រង់ហ្នឹងហើយដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបានបញ្ញត្តិថាជា "**ទុក្ខ**" មិនមែនចាំបាច់សំដៅដល់ការឈឺចាប់ ឬសេចក្តីសោកសៅនោះទេ នេះជារបៀបកំណត់ដឹងធម្មតានៃពាក្យនេះ ។

យើងរមែងទទួលនូវអារម្មណ៍ជាទោមនស្សចេតនានេះ ។ យើងមិនដែលអាចពេញចិត្តទៅនឹងអ្វីដែលយើងបាននោះទេ យើងរឹតតែចង់បានរបស់នោះហើយ ។

យើងចង់បោះបង់របស់នោះចោល នៅពេលដែលយើងបានវាហើយ ព្រោះ របស់នោះបាត់បង់នូវភាពទាក់ទាញរបស់វា ។

យើងហៅការបាត់បង់នេះថាភាពមិនទៀង ។ ដូច្នេះមួយជីវិតរបស់យើង យើងព្យាយាមប្រកាន់ខ្ជាប់ទៅនឹងរបស់ទាំងនោះ ។ ហើយយើងតែងតែទទួលនូវអារម្មណ៍ទោមនស្សចេតនាជានិច្ច ព្រោះខ្លួនយើងផ្ទាល់ និងរបស់ទាំងឡាយដែលយើងប្រកាន់មាំនោះតែងតែមានការប្រែប្រួលជាដរាប ។

ភាពសប្បាយរីករាយពិតប្រាកដនោះ គឺនៅត្រង់យើងត្រូវចេះជំនះលើចំនុចខ្សោយ របស់មនុស្សហ្នឹងឯង ។ ហើយព្យាយាមដើម្បីដឹងថា ហេតុអ្វី

បានជាយើងមិនសប្បាយចិត្ត ។ នេះទើបជាគោលបំណងក្នុងជីវិតរបស់យើង ។

KrrbsRBHsmT

គំរូរបស់អង្គព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធផ្ទាល់សមល្មមគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីពន្យល់ពីវិធីដែលយើងអាចធ្វើដំណើរតាមផ្លូវឆ្ពោះទៅរកភាពបរិសុទ្ធបាន។ ការហឹកហាត់ដំណើររបស់ព្រះពោធិសត្វ មុនពេលដែលព្រះអង្គបានក្លាយជាព្រះពុទ្ធមួយអង្គ គឺជាដំណើរមួយវែងឆ្ងាយ និងលំបាកលំបិន។

រឿងរ៉ាវទាំងឡាយ ក្នុងគម្ពីរជាតកបានដំណាលពីជាតិរបស់ព្រះសម្ពុទ្ធច្រើនរាប់មិនអស់ ដែលព្រះអង្គទ្រង់បានឆ្លងកាត់នូវការសាកល្បងជាច្រើនដើម្បីជម្រះចិត្តធ្វើអោយបរិសុទ្ធ។ សូម្បីក្នុងកំណើតចុងក្រោយរបស់ព្រះអង្គ កាលនៅជាព្រះសិទ្ធត្ថ ព្រះអង្គធ្លាប់បានទទួលការសាកល្បងវិនិច្ឆ័យជាច្រើនដងមុនការត្រាស់ដឹង ។ សូម្បីកាលនៅជាកុមារ ថ្ងៃមួយនោះព្រះអង្គបានទតឃើញសត្វបង្កួយកំពុងស៊ីស្រមោច សត្វពស់ក៏បានលេបសត្វបង្កួយនោះ រួចហើយសត្វពស់នោះក៏ត្រូវសត្វស្ទាំងចឹកស៊ីទៀត។ ព្រឹត្តិការណ៍ជាប់ត១គ្នាទាំងនេះ បានធ្វើអោយព្រះអង្គនឹកឃើញដល់ធម្មជាតិនៃសេចក្តីទុក្ខដែលសត្វទាំងឡាយបៀតបៀនលើគ្នា និងគ្នាចំពោះជីវិតរស់នៅរបស់ពួកគេ ។

ថ្ងៃមួយជាខាងក្រោយមក ទេវទត្តត្រូវជាបងប្អូនជីដូនមួយរបស់ព្រះអង្គ បានបាញ់សត្វហង្សមួយ ធ្វើអោយរបួស ហើយព្រះអង្គក៏នាំយកមកព្យាបាល និងពន្យល់បញ្ចុះបញ្ចូលទេវទត្តថា មេត្តា គឺជាថ្នាំបន្សាបចំពោះ

អំពើឃោរឃៅ ដែលសត្វលោករមែងបៀតបៀនគ្នា។

អ៊ីចឹងហើយ បានជាពេលដែលព្រះអង្គបានឃើញនូវនិមិត្តទេវទូតទាំងបួន រួមមានមនុស្សចាស់ មនុស្សឈឺ មនុស្សស្លាប់ និងភេទអ្នកបួសនោះ ក៏បានធ្វើអោយព្រះអង្គនឹកឃើញដល់សេចក្តីពិតដ៏ក្រៃលែង ពីការមិនទៀងថាជា**ទុក្ខសច្ចះ** (ការពិតអំពីហេតុដែលនាំអោយកើតទុក្ខ)។

ការដឹងនេះ បានធ្វើអោយឈានទៅដល់ការសំរេចចិត្តរបស់ព្រះអង្គដើម្បីបកថយក្រោយ ចេញពីផ្លូវលោកដែលប្រកបទៅដោយផាសុកភាពខាងផ្នែកសម្ភារៈ ដើម្បីចេញសាងមហាអភិនេស្រ្កមណ៍ (ការលះបង់ទ្រព្យសម្បត្តិប្រពន្ធកូន ដើម្បីចេញសាងភ្នួសប្រព្រឹត្តព្រហ្មចរិយធម៌)។

GPen®smN

សព្វថ្ងៃនេះ មានជនជាច្រើនយល់ថា វាជារឿងមួយលំបាក ដើម្បីទទួលយកនូវសេចក្តីសំរេចចិត្តតាមព្រះសិទ្ធត្ថ ដើម្បីលះបង់ភរិយា និងបុត្រ ហើយចេញបព្វជ្ជានោះ។ នេះមិនមែនជាការសំរេចចិត្តដ៏សាមញ្ញមួយទេ នៅក្នុងវប្បធមិរបស់ប្រទេសឥណ្ឌា ដែលជាប្រទេសតែងតែបានប្រារព្ធធ្វើអរិយមគ្គដែលបុគ្គលអាចធ្វើបាន គឺការចេញសាងអភិនេស្រ្កមណ៍នេះឯង។

ដើម្បីបង្អន់នូវការសប្បាយផ្លូវកាយ ហើយស្វែងរកការបំពេញសេចក្តីព្យាយាមខាងប្រាជ្ញាស្មារតី ។ នេះទើបបានឈ្មោះថាការសម្រេចចិត្តមួយដែលនាំមកនូវកិត្តិយសដល់គ្រួសារ។ ទោះជានៅពេលយប់នោះ មុនពេលដែលព្រះសិទ្ធត្ថយាងចេញសាងផ្នួស ព្រះអង្គមិនបានដាស់ភរិយា និងបុត្រក៏ដោយក៏យើងដឹងដែរថា ព្រះអង្គបានពិគ្រោះពីបញ្ហានេះ ជាមួយភរិយាជាច្រើនលើកច្រើនគ្រាដែរ។ យើងដឹងទៀតថា ព្រះនាងyesaFraBma ក៏បានយល់ និងគាំទ្រនូវសេចក្តីសំរេចចិត្តនោះ ដោយអះអាងថាព្រះនាង ក៏បានជ្រាបពីបំណងវាសនារបស់ព្រះអង្គដែរហើយ។

នេះក៏ជាការរក្សាបវេណី របស់ឥណ្ឌាដូចដែលយើងបានឃើញ បានដឹងនៅក្នុងរឿង**រាមាយណៈ**(រឿងរាមកេរ្តិ៍) ស្រាប់។ ដែលនៅក្នុងនោះ នាងS ta បានគាំទ្រយ៉ាងស្មគ្រស្មោះនូវការសម្រេចចិត្តរបស់ព្រះram ហើយបានយល់ព្រម អោយព្រះramចេញទៅបួសជាតាបស រយៈពេល ១៤ឆ្នាំ នៅ

ក្នុងព្រៃ ។ nagBma ភរិយារបស់ព្រះសិទ្ធត្ថបានយល់ពីឱកាស ដ៏ប្រសើរក្រៃលែងរបស់ព្រះអង្គ ដើម្បីជួយស្រោចស្រង់នូវសព្វសត្វទាំងអស់ នាងឥតមានចំនែកចិត្តអត្តទត្ថភាព ដើម្បីហាមឃាត់នូវដំណើររបស់ព្រះអង្គឱ្យខុសពីព្រះបំណងឡើយ ។

បន្ទាប់ពីបានសាងផ្នួសមក ព្រះអង្គបានចាប់ផ្តើមប្រតិបត្តិនូវវិធីតបកម្មយ៉ាងតឹងតែង ដែលក្រោយមកព្រះអង្គបានយល់ឃើញថាគ្មានប្រយោជន៍ និង មិនអាចនាំទៅរកសេចក្តីស្ងប់ចិត្ត ។

ព្រះអង្គទ្រង់ឈ្វេងយល់ឃើញថា នៅពេលរាងកាយត្រូវបានធ្វើទារុណកម្មដោយការបង្អត់អាហារ និងបាត់បង់សេរីភាពដូច្នេះ ចិត្តនោះមិនអាចស្ងប់ដើម្បីពិចារណាដោយសុវត្ថិភាព ទៅលើវត្ថុទាំងឡាយតាមសភាវៈពិតបានទេ ។

ព្រះអង្គបានជ្រាបទៀតថា កាលនៅជាស្តេចចក្រ ជីវិតរបស់ព្រះអង្គប្រកបទៅដោយវត្ថុប្រណីតហួសប្រមាណមិនត្រឹមតែគ្មានប្រយោជន៍ទេ តែថែមទាំងធ្វើឱ្យអាប់អោន និងគួរឱ្យខ្មាសអៀនទៀតផង ។

ម្លោះហើយព្រះអង្គក៏ចាប់អនុវត្តតាមមជ្ឈិមបដិបទា រវាងវត្ថុប្រណីតនិងតបកម្ម ហើយក៏បានរកឃើញនូវរូបមន្តត្រឹមត្រូវ សំរាប់អប់រំបន្ទុំចិត្ត ដែលចុងក្រោយក៏ឈានទៅដល់ការត្រាស់ដឹង ។

BTsasnaenARbeTscn

ព្រះពុទ្ធសាសនាបានមានអានុភាពដ៏សំខាន់មួយ យូរអង្វែងមកហើយ ក្នុងការបង្កើតទ្រង់ទ្រាយវប្បធម៌របស់ប្រជាជននៅអាស៊ី ។ **ឧទាហរណ៍:** ហេតុអ្វីបានជាប្រជាជនចិនជ្រើសរើសយកព្រះពុទ្ធសាសនា ប្រសើរជាងសាសនាដទៃមាននៅក្នុងប្រទេសឥណ្ឌា ដូចជាសាសនាព្រាហ្មណ៍ និងសាសនាជេនជាដើម ?

ពួកគេ (ប្រជាជនចិន) មានជំនឿផ្ទាល់របស់គេ នៅក្នុងប្រទេសចិនស្រាប់ហើយតែពួកគេមិនពេញចិត្ត។ ពួកគេចង់រកឃើញនូវចម្លើយចំពោះបញ្ហាចោទជាច្រើនអំពីជីវិត ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចរកចម្លើយទាំងនោះ នៅក្នុងសាសនាផ្សេងៗ មាននៅក្នុងប្រទេសចិន នាសម័យនោះទេ។

ម្លោះហើយពួកគេបានទទួលរងនូវការឈឺចាប់ និងបញ្ហាលំបាកជាច្រើនដើម្បីទៅដល់ប្រទេសឥណ្ឌា។ ដោយធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់តាមស្ទឹង បត់បែន តាមព្រៃ និងតាមវាលខ្សាច់។ ពួកគេបានប្រើរយៈពេលដ៏យូរ ដើម្បីបានទៅដល់ប្រទេសឥណ្ឌា។

ប៉ុន្តែ ពួកគេមានចិត្តមុតមាំ ក្នុងការស្នាក់នៅទីនោះ ដើម្បីសិក្សាពីព្រះពុទ្ធសាសនា។ នេះគឺមកពីពួកគេសង្កេតមើលដោយល្អិតល្អន់ រួចពួកគេបានដឹងថាព្រះពុទ្ធសាសនានោះ ទើបជាសាសនាមួយជាសាកល។ គេដឹងថាវាមានលក្ខណៈងាយស្រួល ក្នុងការប្រតិបត្តិព្រះពុទ្ធសាសនា ព្រោះសាសនា

នេះ មិនចាំបាច់ធ្វើអោយប្រទេសពួកគេ ផ្លាស់ប្តូរនូវរបៀបជីវិត របស់ប្រជាជនចិនផងខ្លួន ដែលដូនតារបស់គេបានបន្សល់ទុកអោយជាងរាប់ពាន់ឆ្នាំមកហើយនោះ។ ដោយឃើញតំលៃដូចនេះ ពួកគេក៏បានជ្រើសរើសយកព្រះពុទ្ធសាសនាទៅ ។ បន្ទាប់ពីព្រះពុទ្ធសាសនា បានត្រូវនាំចូលក្នុងប្រទេសចិនមក សាសនានេះបានរីកចំរើន និងត្រូវបានពង្រឹងថែមទៀតក្នុងយុគសម័យអាណាចក្រ mg T (Empero Ming Ti's Period) ។ ព្រះពុទ្ធសាសនា បានត្រូវប្រកាសជាសាសនារបស់រដ្ឋ នៅក្នុងប្រទេសចិនទៀតផង។ ប្រទេសចិនបានកត់សំគាល់ឃើញថា ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់មិនបានផ្ទុចដំណើរប្រជាជនចិនមិនអោយគោរពនូវវប្បធម៌ និងប្រពៃណីរបស់ខ្លួនទេ ប្រសិនបើវប្បធម៌ប្រពៃណីទាំងនោះមានប្រយោជន៍ ។ អាស្រ័យហេតុនេះហើយ ទើបពួកគេទទួលយកព្រះពុទ្ធសាសនាទៅប្រតិបត្តិ ថែមទាំងបានលើកតំកើងវប្បធម៌គេទៀតផង។

ជាលទ្ធផលនាំមកនូវវប្បធម៌ថ្មីមួយ បែបពុទ្ធិនិយម ដោយផ្អែកលើទស្សនៈរបស់ប្រជាជនចិន និងពុទ្ធសាសនិក។

បច្ចុប្បន្ន សាសនានេះត្រូវបានហៅថា ជាសាសនារបស់ចិន ។ ពុទ្ធសាសនាប្រហែលមិនអាចក្លាយជាសាសនាពិភពលោកបានទេ ប្រសិនប្រជាជនចិន មិនទទួលយកទេនោះ។

នៅពេលដែលពុទ្ធសាសនា បានមកដល់ប្រទេសចិន ហើយសាសនា

នេះមិនបាននៅតែមួយកន្លែងក្នុងទីនោះទេ។ គឺប្រជាជនចិន បាននាំពុទ្ធសាសនាទៅផ្សព្វផ្សាយនៅកូរ៉េ ។ ហើយប្រទេសកូរ៉េ បាននាំទៅផ្សព្វផ្សាយដល់ប្រទេសជប៉ុនទៀត ដោយបានដើរតួជាកំលាំងអរិយធម៌មួយដ៏អស្ចារ្យ។

BTsasnaenAmaelsI

ឥឡូវសូមយើងក្រឡេកមើល ប្រទេសម៉ាលេស៊ីវិញម្តង ។ ប្រទេសម៉ាលេស៊ី ជាប្រទេសមួយបានកាន់ពុទ្ធសាសនា រហូតដល់សតវត្សរ៍ទី១៤ នៅពេលដែលអាណាចក្រ RsIvCy មានឥទ្ធិពលនៅក្នុងប្រទេសឥណ្ឌូនេស៊ី ។ ពេលនោះមេដឹងនាំពួកមូស្លីម (អ៊ីស្លាមសាសនិក) នៅទីក្រុងមាលាស់ស្កា នៅកាន់សាសនាអ៊ីស្លាមនៅឡើយ ។

បន្ទាប់មកប្រទេសទាំងមូល ក៏ក្លាយជាអ៊ីស្លាមសាសនិកប្រទេស ។

លុះដល់រយៈពេល ៦០០ឆ្នាំក្រោយមក កេរ្តិ៍ឈ្មោះព្រះពុទ្ធសាសនាក៏បានបាត់ចេញពីប្រទេសនេះទៀត ។

ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី នៅពេលដែលជនជាតិចិន បានផ្លាស់លំនៅមកនៅប្រទេសនេះ នៅចុងសតវត្សទី ១៩ និងដើមសតវត្សទី២០ បែបផែនជីវិតនៃពុទ្ធសាសនិកបានត្រូវនាំចូលមកក្នុងប្រទេសម៉ាលេស៊ីសាជាថ្មី ។ ក្រោយមកប្រទេសស្រីលង្កា ថៃ និងមីយ៉ាន់ម៉ា បានផ្តល់នូវការគាំទ្រយ៉ាងពេញទំហឹង ដើម្បីលើកស្ទួយវិស័យព្រះពុទ្ធសាសនានៅក្នុងប្រទេសម៉ាលេស៊ី ។

បច្ចុប្បន្ន ប្រជាជន ១៨ភាគរយ នៅក្នុងប្រទេសនេះជាអ្នកកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាហើយបានធ្វើអោយសាសនានេះ ទៅជាសាសនាចម្បងទី២ ទៀតផង ។

ព្រះពុទ្ធសាសនា បានត្រូវធើឱ្យរស់រានមានជីវិតឡើងវិញ នៅក្នុង

ប្រទេសម៉ាលេស៊ី ដោយសារជនជាតិចិន។

គេត្រូវចាំថា គឺដូនតាពួកគេទេដែលបានទទួលខុសត្រូវចំពោះការនាំមកនូវសាសនាដ៏ប្រសើរនេះមកវិញ ។ដូច្នេះហើយវាជាបន្ទុកភារកិច្ចរបស់អនុជនដើម្បីរក្សាទុកនូវសាសនានេះ សំរាប់ជាមាគ៌ាជីវិតរបស់ខ្លួន។ ជាសាសនាដែលជាប់ទាក់ទិនយ៉ាងជិតស្និទ្ធជាមួយនឹងវប្បធម៌ និងចិត្តគំនិតរបស់គេ។ សព្វថ្ងៃនេះ ពួកគេលះបង់សាសនានេះចោលដើម្បីលាភសក្ការៈ និងព្រោះហេតុផលខាងផ្លូវចិត្តដែលខ្វះវិចារណញ្ញាណ។

បច្ចុប្បន្ននេះ ក្នុងនាមនៃការផ្លាស់ប្តូរជំនឿ និងការសង្គ្រោះក៏មានអ្នកកាន់សាសនាមួយចំនួនទិញទឹកចិត្តរបស់មនុស្ស ។ ពួកគេមានបំណង ដើម្បីចំណាយ និងផ្តល់នូវវត្ថុសម្ភារៈអោយដល់ជនទាំងនោះ ។

ពុទ្ធសាសនិក មិនគប្បីបោះបង់សាសនាដ៏ប្រសើរនេះ ព្រោះតែរឿងលាភសក្ការៈទេ ។ បន្ទាប់ពីការផ្លាស់ប្តូរមក មេរៀនដំបូងដែលអ្នកដឹងនាំសាសនាទាំងនេះ ណែនាំនោះគឺការស្អប់ ។ ដោយបង្ខំអោយមានការផ្លាស់ប្តូរជំនឿថ្មី ដើម្បីបំផ្លាញនូវសរណវត្ថុនានារបស់សាសនា ដែលពួកគេបានគោរពបូជាព្រមទាំងដូនតារបស់គេ ក៏បានធ្វើសក្ការៈបូជាអស់ជាច្រើនជំនាន់មកហើយដែរ។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រទាំងអស់របស់ខ្លួន (របស់ប្រទេសម៉ាលេស៊ី) មិនដែលមានកំណត់ហេតុណាមួយនិយាយអំពីពុទ្ធសានិកជនអនុវត្តនូវការបំផ្លិចបំផ្លាញនូវសរណវត្ថុទាំងឡាយរបស់ សាសនាយ៉ាងនេះទេ ។

TsSnTanrbsGkERberoberog

ប្រជាជននៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាយើង ក៏ជាអ្នកគោរពជឿកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនាយ៉ាងហ្មត់ចត់ តាំងពីបុរាណកាលរៀងមកដែរ ។ រហូតមកដល់បច្ចុប្បន្ននេះឈានចូលដល់សតវត្សទី ២១ ដែលជាសម័យវិទ្យាសាស្ត្រកំពុងមានការរីកចំរើនដុះដាលលើគ្រប់វិស័យក៏ដោយ ក៏ព្រះពុទ្ធសាសនានៅតែដើរតួនាទីជាជំនួយយ៉ាងសំខាន់ដល់សង្គមដដែល ។វិទ្យាសាស្ត្រមិនអ
ាចខ្ទះសាសនាបានទេ ប្រៀបដូចអាខ្វាក់អាខ្វិន ដូច្នោះឯង ។ ដូច្នេះសាសនាពិតជាមានតម្លៃមិនអាចកាត់ថ្លៃបានមែន ជាពិសេសគឺ ព្រះពុទ្ធសាសនាហ្នឹងតែម្តង ។

ដូចដែលយើងដឹងស្រាប់ហើយថា នៅក្នុងសម័យដែលប្រទេសខ្មែរយើងមានគ្រោះថ្នាក់ខ្សោយឥទ្ធិពល ប្រពៃណីទំនៀមទំលាប់ វប្បធមិអក្សរសាស្ត្រ វិស័យអប់រំនិងវិស័យផ្សេងៗទៀត ស្ទើរតែគ្រប់ផ្នែកទាំងអស់នៅក្នុងប្រទេសបានរត់មកជ្រកកោនក្នុងវត្តអារាមក្រោមម្លប់ដំបូលព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយបានស្ថិតនៅគង់វង្សជាប្រយោជន៏ដល់យើងគ្រប់គ្នា បានស្គាល់ចេះដឹងរហូតដល់សព្វថ្ងៃនេះ ក៏ដូចជាទៅក្នុងថ្ងៃអនាគតទៀត ។ ដូចនេះ ក្នុងនាមយើងជាពុទ្ធសាសនិក គប្បីរក្សាបវេណីដ៏ល្អនេះ អោយបានខ្ជាប់ខ្ជួន មិនត្រូវបោះបង់ពុទ្ធសាសនាដែលជាសាសនា របស់ជាតិយើង

ទេ ព្រោះប្រទេសយើងបានកំនត់យកពាក្យ "**ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ**" ជាបាវចនា របស់ជាតិ ។ បើយើងបោះបង់សាសនារបស់យើងចោល ហើយងាកទៅកាន់ជឿសាសនាដទៃនោះឈ្មោះថា យើងបដិសេធបាវចនាជាតិ របស់ខ្លួនឯងមួយគឺ "**សាសនា**"នេះឯង ។

មានអ្នកខ្លះ ក្បត់នឹងឧត្តមគតិខ្លួនឯង គឺចូលទៅក្នុងសមាគមសាសនាដទៃហើយ តែនៅយកព្រះពុទ្ធសាសនា ធ្វើជាខែល ឬរនាំងបិទបាំងនូវអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ខ្លះបំពេញសំនុំបែបបទពាក្យធ្វើការងារដាក់ថាកាន់សាសនាព្រះពុទ្ធ ប៉ុន្តែតាមពិត ព្រះពុទ្ធតែនៅលើក្រដាសប្រវត្តិរូបសោះ ឯចិត្តគេនៅក្នុងព្រះហេយូវ៉ា ព្រះអាឡាហ៊ឺងណោះ ជាព្រះនៅលើ ឋានសួគ៌ មិនទាំងដែលឃើញស្រមោលផងតែជឿងប់ងល់ ។ឆ្លងតាម

រយៈការសិក្សាមកបានប្រាប់អោយដឹងថា សាសនាទាំងឡាយនៅក្នុងលោករួមមាន សាសនាព្រាហ្មណ៍ សាសនាគ្រិស្ត សាសនាឥស្លាមជាដើម ។ សាសនាទាំង ៣នេះ គ្មានហេតុផលច្បាស់លាស់ទេ គឺពួកគេបានបដិសេធចោលទ្រឹស្តី "**កម្ម**" ដែលជាហេតុ ជាពូជ ហើយទៅយកព្រះ យកទេវតា យកអាទិទេព មកធ្វើជាហេតុជាពូជទៅវិញ ដល់កើតផលមក ឃើញថាផ្ទុយគ្នាខុសពីពូជស្រឡះ គឺពូជជាព្រះ ជាទេវតា... កើតផលទៅជាមនុស្ស សត្វ ដី ទឹក ភ្លើង ខ្យល់ ព្រៃព្រឹក្សាលតាវល្លិ៍ទៅវិញ ។ តាមពិត សាសនាទាំងនេះ មានតែវិធីសាស្ត្រ និងនិទស្សនៈប៉ុណ្ណោះ ហើយថែមទាំងខ្វះហេតុ

ផលត្រឹមត្រូវទៀត មិនដូចខាងពុទ្ធសាសនាឡើយ ។ ព្រះពុទ្ធសាសនាជាសាសនាដែលមានហេតុផលត្រឹមត្រូវ ដូចបទបាលីថា "yaTs vb,et BC taTs lPet pl klüaNkarI klüaN)abkarI c)abk" ប្រែថា :- **បុគ្គលណាមួយ សាបព្រោះបណ្តុះនូវពូជដំណាំណា រមែងតែងតែបានផលអំពីដំណាំនោះវិញ ពុំដែលប្រែក្លាយចាកអំពីពូជដើមឡើយ ។ បើបុគ្គលសាបព្រោះស្រូវ រមែងបានផលគឺផ្លែស្រូវវិញ សាបព្រោះបណ្តុះសណ្តែក រមែងបានផលជាសណ្តែកវិញ, យ៉ាងណាមិញ វីអំពើបុណ្យ និងបាបក៏យ៉ាងនោះដែរ** ។ គាថាប៉ុននេះបញ្ជាក់អោយឃើញថា ពុទ្ធសាសនាពិតជាមានហេតុផលត្រឹមត្រូវមែន ។

ដូចនេះ យើងជាប្រជាជនខ្មែរទាំងអស់ ត្រូវតែពង្រឹងពង្រីកព្រះពុទ្ធសាសនា ត្រូវតែដឹងគុណ តបគុណ គោរពលើកតម្កើង និងថែរក្សាការពារព្រះពុទ្ធសាសនា ដែលជាសាសនារបស់ខ្លួនស្មើជីវិត មិនត្រូវវង្វេងសាសនាបំរើមនោគមវិជ្ជាបរទេស ។ យើងមិនត្រូវបោះបង់សាសនាយើងព្រោះតែរឿងលាភសក្ការៈ វត្ថុ និងអំណោយបន្តិចបន្តួចតាមរយៈការទិញទឹកចិត្តពីសំណាក់អ្នកកាន់និងអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាដទៃឡើយ ។ យើងត្រូវមានហេតុផលខាងផ្លូវចិត្តប្រកបដោយវិចារណញ្ញាណត្រឹមត្រូវមុននឹងធ្វើនូវអ្វីៗ ។បើមិនអីចឹងទេ មិនខុសអ្វីនឹងការបោះបង់ចោលដុំពេជ្រហើយទៅស្រវាយកដុំគ្រួសនោះឡើយ ។ បច្ចុប្បន្ននេះសាសនាដទៃ កំពុង

តែជ្រៀតជ្រែក ចូលក្នុងសង្គមខ្មែរយើង ក្រោមរូបភាពផ្សេងៗ ។ ដូច្នេះ កូនខ្មែរគ្រប់រូបត្រូវតែប្រយ័ត្ន ពុំនោះទេយើងនឹងមានគ្រោះថ្នាក់ខាងជំនឿសាសនាហើយ ។ ថ្វីត្បិតតែច្បាប់រដ្ឋធម្មនុញ្ញប្រទេសយើង បានចែងអំពីសិទ្ធិសេរីភាពខាងជំនឿសាសនាមែន ប៉ុន្តែយើងត្រូវយល់ដឹង ត្រូវគិតអោយបានល្អិតល្អន់ អំពីបញ្ហានេះ ។ កុំចង់បានផលតូច បង្ខូចផលធំ ។ បើយើងលក់ ឬបោះបង់ព្រលឹងយើងអោយគេទៅហើយ តើជីវិតយើងរស់នៅមានន័យអ្វីទៀត ?

sasnaEdl BkkbBavnGaceGayté l

ព្រះពុទ្ធសាសនាគឺជាសាសនាមួយដ៏ប្រសើរបំផុត ដែលជាសាសនាត្រូវបានអោយតំលៃពីសំនាក់ពួកបញ្ញវន្ត អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ អ្នកប្រើគំនិតឆ្នើមៗ អ្នកទស្សនវិជ្ជា អ្នកសនិទាននិយម (អ្នកនិយមខាងហេតុសមស្រប) និងថែមទាំងអ្នកគិតសេរី នៅទូទាំងពិភពលោក ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា "ធម៌ដែលតថាគតសំដែង គឺអាចមានតែពួកជនដែលដឹងពីរបៀបគិតប្រកបដោយបញ្ញា ។ ឯបុគ្គលទុប្បញ្ញាវិញ មិនដឹងពីរបៀបអោយតំលៃដល់ធម៌នេះទេ" ។

បុគ្គលជាបញ្ញវន្ត ដែលមានប្រាជ្ញាចេះប្រើប្រាស់ចិត្តរបស់គេបានច្បាស់លាស់ និងអោយតំលៃទៅលើធម៌នេះថាជាច្បាប់សាកលមួយ។ អ្នកវិទ្យាសាស្ត្រនានា បានរកឃើញនូវរបស់ជាច្រើន ជាង១០០ឆ្នាំកន្លងមកហើយ ឯរបកគំហើញទាំងឡាយរបស់គេនោះ បានធ្វើការប្រកួតប្រជែងទៅនឹងច្បាប់បញ្ញត្តិ របស់សាសនាមួយចំនួន។ ប៉ុន្តែអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រមិនអាចរកឃើញអ្វីមួយដែលផ្ទុយនឹងធម្មសាស្ត្រ ឬច្បាប់បញ្ញត្តិរបស់ព្រះពុទ្ធឡើយ។

ពួកគេរកឃើញពីអាថ៌កំបាំងរបស់សកលលោកកាន់តែច្រើនឡើង តែក៏រឹតតែខិតមកជិតព្រះពុទ្ធសាសនាកាន់តែច្រើនដែរ។ លោក H G Wells ជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោកមួយរូបនិយាយថាៈ នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់មួយក្បាល ក្នុងចំណោមសៀវភៅជាច្រើនក្បាល នៅពេលយើងសិក្សា

គម្ពីរនោះទៅវាប្រាប់យើងអោយដឹងថា អាទិទេពបង្កើតលោកនេះ ៦000 ឆ្នាំកន្លងមកហើយ ។

តែនៅពេលយើងសិក្សា ផ្នែកភូគព្ភសាស្ត្រវិញ យើងអាចដឹងថា វាបានកើតឡើងរាប់សិបកោដិឆ្នាំ ចំពោះភពផែនដី ដែលដុះឡើង និងតាំងនៅមុនពេលភាវរស់កើតមានទៅទៀត ។

ម្លោះហើយ តើយើងអាចជឿនូវអ្វីដែលគេសរសេរ ក្នុងគម្ពីរព្រះ (គម្ពីរខាងសាសនាគ្រិស្ត) របស់យើងម៉េចនឹងកើតទៅ ?

\ryabfrbssasnamycnn

ច្បាប់អាជ្ញារបស់សាសនាមួយចំនួន ណែនាំសាវ័ករបស់ពួកគេ មិនឱ្យស្តាប់ការសន្ទនាធម៌របស់សាសនាដទៃ មិនអោយអានសៀវភៅសាសនាដទៃ និងមិនឱ្យឈានជើងចូលទៅទីកន្លែងធ្វើសក្ការៈបូជារបស់សាសនាដទៃទេ។ គេគំរាមថា ប្រសិនបើសាវ័ក ឬបរិស័ទទាំងនោះ ធ្វើដូចនេះព្រះអាទិទេពរបស់គេនឹងខឹង ហើយដាក់ទោសដល់ពួកគេ។

នេះជាវិធីដែលគេ បិទភ្នែកបរិស័ទរបស់ពួកគេ និងទុកអោយបរិស័ទទាំងនោះ ស្ថិតនៅក្នុងសេចក្តីភ័យខ្លាច និងអវិជ្ជា។ ហេតុអ្វីគេណែនាំក្នុងរបៀបនេះទៅវិញ ?

ប្រសិនបើជនទាំងឡាយ ត្រូវបានអនុញ្ញាតអោយស្តាប់ ការនិយាយធម៌របស់សាសនាដទៃ អានគម្ពីរធម៌សាសនាដទៃ និងទៅទស្សនាកន្លែងសក្ការៈបូជាសាសនាទាំងនោះទៅ អ្នកដឹកនាំទាំងនោះ ខ្លាចក្រែងថាជំនឿដែលគេសំដែងទុក អាចត្រូវបានគេបោះបង់ចោល នៅពេលដែលជនទាំងឡាយនោះបើកចិត្តទូលាយរបស់គេ ដើម្បីស្តាប់អ្នកដទៃ ។

ហេតុនេះសាវ័ក ឬបរិស័ទទាំងឡាយនោះ មិនត្រូវបានអនុញ្ញាតអោយបើកចិត្តរបស់ខ្លួនទូលំទូលាយបានទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គេបានទុកអោយបរិស័ទទាំងនោះកាន់ជំនឿរបស់គេទាំងងងឹតងងល់។ បុរសខ្លាំង មិនត្រូវខ្លាចសត្រូវរបស់ខ្លួនទេ។

rebobrsenAtamEbbsasna
RbkbedayvcarNBaaN

ផ្ទុយទៅវិញព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បានលើកទឹកចិត្តដល់សាវ័ករបស់ព្រះអង្គអោយសិក្សា អោយចេះសង្កេតពីរបៀប ដែលជនទាំងឡាយប្រតិបត្តិនូវសាសនាទាំងឡាយផ្សេងៗគ្នា ដោយខ្លួនគេ ។

នៅភាគបស្ចិម ឈ្មោះថ្មីដែលគេប្រសិទ្ធិនាម អោយដល់ព្រះពុទ្ធសាសនានោះគឺៈ "សាសនាប្រកបដោយសិទ្ធិសេរីភាព និងហេតុផល"។ តាំងពីនោះមក ពុទ្ធសាសនិកទាំងឡាយ មិនពឹងពាក់លើអាទិទេព ដើម្បីការសង្គ្រោះដល់ខ្លួនពួកគេទៀតទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានជម្រុញអោយដុសខាត់ជម្រះចិត្ត របស់ខ្លួនគេផ្ទាល់ទៅវិញ ។

✶ ព្រះពុទ្ធសាសនា ក៏ត្រូវបានបញ្ញត្តិថាជា "សាសនាមួយ ធ្វើអ្វីៗដោយខ្លួនឯង" (ឬផ្អែកលើបទបាលីមួយឃ្លាថា **អត្តាហិ អត្តនោ នាថោ** : ប្រែថា ខ្លួនជាទីពឹង របស់ខ្លួន) ។

ជាក់ស្តែង ព្រះពុទ្ធសាសនាជាសាសនាមួយ សំរាប់ភាពបរិសុទ្ធខាងប្រាជ្ញាស្មារតី ។

ប្រជាជននៅក្នុងប្រទេសលោកខាងលិចនិយាយថា : ពួកគេមិនអាចរកឃើញនូវគុណភាពទាំងពីរ (សិទ្ធិសេរីភាព និងហេតុផល) នេះនៅក្នុង

សាសនាណាមួយទេ ប៉ុន្តែមានតែនៅក្នុងសាសនាព្រះពុទ្ធប៉ុណ្ណោះ ។

✶ ព្រះពុទ្ធមានប្រាថ្នា ដើម្បីរំដោះយើងអោយរួចផុតពីទាសភាពខាងសាសនា ។ ដោយណែនាំពីសាសនាមួយ ប្រកបដោយហេតុផលសំរាប់យើងប្រតិបត្តិ ។ ដោយផ្តល់នូវប័ណ្ណដ៏សមរម្យ ទៅតាមបញ្ហានៃមនុស្សយើង និងរក្សាបាននូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ របស់មនុស្សយើងថែមទៀតផង ។

មានពុទ្ធសាសនា យើងអាចបណ្តុះនូវតំលៃរបស់មនុស្សយើងដោយមិនចាំបាច់មានបញ្ហា ច្បាប់ សាសនា និងការដាក់ទោស របស់សាសនានានាឡើយ ។

នៅពេលដែលយើងចាប់សត្វព្រៃទាំងឡាយដូចជា តោ ខ្លា ជាដើម យើងបន្ទ្រាំងសត្វនោះ ដោយការវាយ និងការបង្កើតសេចក្តីភ័យខ្លាចក្នុងខ្លួនវា ។ បន្ទាប់មកវាធ្វើតាមយើង វាស្តាប់យើង ប៉ុន្តែវាគ្មានវិចារណ-ញ្ញាណ ប្រកបដោយហេតុផលទេ ។

ប្រសិនបើសត្វនោះ ត្រូវបានគេលែងអោយវិលទៅរកសភាពដើមតាមធម្មជាតិវិញ សភាវគតិរបស់វា ក៏វិលត្រឡប់មករកភាពដើមវិញដែរ ។ ហើយវាថែមទាំងអាចវាយបកមកលើម្ចាស់វាវិញដោយពិត ។ ដោយសារសេចក្តីភ័យខ្លាច វាមិនអាចទាន់ហ៊ានធ្វើបាបអ្នកដទៃទេ ។

ជនទាំងឡាយណា ដែលកាន់ច្បាប់សាសនាដូចហេតុបានរៀបរាប់មកនេះ អាចប្រៀបប្រដូចទៅនឹងសត្វទាំងនោះដែលមិនហ៊ានធ្វើបាបអ្នកដទៃ

ព្រោះតែសេចក្តីភ័យខ្លាច និងការដាក់ទោសទណ្ឌកម្មដូច្នោះឯង។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ មិនដែលខ្លាចសាសនាដទៃទេ។ ព្រះអង្គបានត្រៀមខ្លួន ទទួលស្គាល់នូវការពិត ប្រសិនបើសាសនានោះបានត្រូវរកឃើញនៅក្នុងធម្មសាស្ត្រណាមួយ។

តាមពិត ព្រះអង្គទ្រង់បានលើកទឹកចិត្តដល់សាវ័កទាំងឡាយអោយចេះគោរពគ្រូដទៃៗ ។ នៅថ្ងៃមួយមានសេដ្ឋីម្នាក់មិនមែនជាពុទ្ធសាសនិកបានមកគាល់ព្រះសម្ពុទ្ធ ហើយទូលព្រះអង្គថា គាត់ចង់ក្លាយជាពុទ្ធ-សាសនិកម្នាក់ ។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំបានស្តាប់ព្រះធម៌ របស់លោកល្អណាស់ ។ម្លោះហើយខ្ញុំក៏បានសំរេចចិត្តដើម្បីក្លាយជាពុទ្ធសាសនិកមួយរូប"។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បានត្រាស់សួរថាៈ "តើអ្នកបានព្រះធម៌ របស់យើងឬ ?" គាត់ឆ្លើយថាទេ ។ ព្រះអង្គត្រាស់សួរទៀតថា "តើអ្នកដឹងទេថាតើអ្នកអាចប្រតិបត្តិធម៌របស់តថាគតបានដែរ ឬអត់ ?"បុរសនោះឆ្លើយថាទេ ។ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បានត្រាស់ថា"នោះមិនមែនជាផ្លូវកាន់សាសនាមួយទេ!" ។ ព្រះពុទ្ធបានត្រាស់ទៀតថា : "ដំបូងអ្នកត្រូវសង្កេតមើលថាតើអ្នកអាចប្រតិបត្តិនូវសាសនាថ្មីបានដែរ ឬយ៉ាងណា ?" ។ បន្ទាប់មកបុរសនោះនិយាយថា"ខ្ញុំព្រះអង្គគិតថា ឱវាទនេះផ្ទាល់គឺមានសភាពគ្រប់គ្រាន់សំរាប់ខ្ញុំព្រះអង្គដើម្បីយល់នូវធម្មជាតិនៃច្បាប់បញ្ញត្តិរបស់ព្រះអង្គហើយ"។

ប្រសិនបើខ្ញុំខិតជិតគ្រូសាសនាដទៃ ពេលនោះគ្រូនោះឯងបានបង្ខំខ្ញុំឱ្យ

ជឿតាម ហើយក៏ប្រកាសរឿងនោះទៅអោយអ្នកដទៃដឹងៗ ។

ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គបានទូន្មានខ្ញុំព្រះករុណា អោយរង់ចាំសិក្សា សង្កេតមើលសិនទើបអោយសំរេចចិត្តដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ ខ្ញុំព្រះអង្គពេញចិត្តណាស់ ។ ឥឡូវខ្ញុំព្រះអង្គត្រូវបានធ្វើអោយជាក់ច្បាស់ ។ ខ្ញុំព្រះអង្គចង់ធ្វើជាពុទ្ធសាសនិកមួយរូបមែនៗ !

បន្ទាប់មកគាត់ក៏បានចាប់ផ្តើមសួរទៀតថា "ខ្ញុំព្រះអង្គបាននឹងកំពុងទំនុកបំរុងដល់បព្វជិត ក្នុងសាសនាដើមរបស់ខ្ញុំ ដែលឥឡូវនេះខ្ញុំជាពុទ្ធសាសនិក តើខ្ញុំព្រះអង្គនៅអាចទំនុកបំរុងដល់បព្វជិតនោះទៀតបានដែរ ឬទេ ?"

ព្រះពុទ្ធទ្រង់បានត្រាស់ថា "អ្នកអាចឧបត្ថម្ភដល់សត្វណាមួយក៏បាន, ព្រោះនេះជាអំពើបុណ្យ" ។

សូមសង្កេតមើល ពីរបៀបឥរិយាបថនេះគឺខុសគ្នា ពីឥរិយាបថរបស់សាសនាមួយចំនួន ដែលយើងឃើញសព្វថ្ងៃនេះ ។

នៅពេលអ្នកកាន់សាសនារបស់យើងសុំអំណោយ ពីអ្នកកាន់សាសនាដទៃ, គេនិយាយថា "សូមទោសយើងមិនអាចអោយអំណោយទាំងនេះទៅអោយសាសនាផ្សេងបានទេ។ ព្រោះវាផ្ទុយនឹង សាសនា របស់ពួកយើង ហើយយ៉ាងណាមិញក៏ជាអំពើបាបមួយផង" ។

ផ្ទុយគ្នាទៅនឹងឥរិយាបថនេះ ដែលការពិតនៅត្រង់ថា អ្នកផ្តល់ជំនួយ

ទៅអោយអង្គការវិភាគទាន មិនមែនពុទ្ធសាសនិកមួយចំនួនធំ នៅក្នុងប្រទេសម៉ាលេស៊ី គឺជាពុទ្ធសាសនិក!

នេះគឺគ្រាន់តែជាហេតុផលមួយ ដែលពួកបញ្ញវន្តនិយាយថា ៈ ពុទ្ធសាសនាគឺជាសាសនាមួយប្រកបដោយសិទ្ធិសេរីភាព និងហេតុផលនោះ ។

BTsasna ngbeckvCaTenb

នៅទូទាំងពិភពលោក ប្រជាជនទាំងឡាយកំពុងព្យាយាមប្រកាន់យកនូវផែនការគ្រួសារ ហើយសាសនាមួយចំនួន ជាកម្មវត្ថុរបស់ផែនការនោះ ។

ពួកគេនិយាយថា កូនទាំងឡាយគឺជាអំណោយរបស់អាទិទេព ប្រសិនបើអាទិទេពអោយ យើងត្រូវតែទទួលយក ។ ហេតុអ្វីចាំបាច់ដាក់សាសនាបញ្ចូលក្នុងផែនការគ្រួសារនេះ ?

សាសនាគ្មានអ្វីពាក់ព័ន្ធជាមួយនឹង សកម្មភាពនៃសង្គមបែបនេះទេ ។ ប្រសិនយើងពឹងផ្អែកលើគម្ពីរពិសិដ្ឋ (គម្ពីរសាសនាយេស៊ូ) គ្រប់យ៉ាងដោយមិនប្រើសុភវិនិច្ឆ័យរបស់យើងទេនោះ យើងអាចធ្លាក់ក្នុងបញ្ហា ។ ខ្ញុំសូមលើកយករឿងមួយមកអធិប្បាយដូចតទៅនេះ :-

កាលកន្លងទៅហើយ មានគ្រូបង្រៀនខាងសាសនាម្នាក់ មានអន្តេវាសិក (កូនសិស្ស) ពីរបីពាន់នាក់ ។ គ្រូនោះហ្មត់ចត់ណាស់ ហើយបាននិយាយចចេសថា ពាក្យសម្ដីរបស់លោកគឺជាច្បាប់ ។

លោកបានសរសេរទុកនូវការបង្រៀនទាំងអស់ នៅក្នុងគម្ពីរសក្ដិសិទ្ធរបស់លោក ហើយព្រមានកូនសិស្សរបស់លោកកុំអោយធ្វើអ្វីៗ ដោយមិនបានសំអាងលើគម្ពីរនោះ ។

ថ្ងៃមួយពេលដែលគ្រូនេះ និងអន្តេវាសិករបស់ខ្លួន កំពុងដើរឆ្លងកាត់ស្ពានតូចចង្អៀតមួយ គ្រូនោះក៏រអិលធ្លាក់ទៅក្នុងស្ទឹង ។

កូនសិស្សទាំងឡាយ ក៏ចាំបាននូវការបង្រៀនរបស់គ្រូ ហើយចង់អានគម្ពីរសក្តិសិទ្ធនោះ ដើម្បីកំណត់ដឹង នូវអ្វីដែលលោកបានបញ្ញត្តិ និងអ្វីដែលលោកអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើនៅពេលដែលគ្រូធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទឹកដូច្នោះ។ គ្រូនោះក៏បានស្រែកហៅអោយជួយ ប៉ុន្តែអន្តេវាសិកទាំងឡាយនិយាយគ្នាថា ៈ"ចាំបន្តិចសិន១ ពួកយើងខ្ញុំចង់ដឹងនូវអ្វី ដែលលោកគ្រូបានសរសេរនៅក្នុងគម្ពីររបស់យើងអំពីស្ថានភាពបែបនេះ"។

ពិតមែនហើយ គ្រូនោះត្រូវបានលង់ទឹកស្លាប់ មុនពេលដែលពួកគេបានរកឃើញនូវការបង្ហាត់បង្រៀននោះ។

រឿងដូចគ្នានេះអាចកើតឡើងដល់យើង ប្រសិនបើយើងពឹងពាក់យ៉ាងងងឹតងងល់ លើគម្ពីរសក្តិសិទ្ធរបស់យើងគ្រប់ហេតុការណ៍ ។

ប្រជាជនត្រូវមានសិទ្ធសេរីភាព ដើម្បីបន្តនូវកិច្ចការ គ្រួសាររបស់គេស្របតាមប្រាថ្នារបស់ខ្លួនគេ និងអ្វី១ដែលមានប្រយោជន៏បំផុតចំពោះសង្គម និងស្របតាមភាពសមរម្យរបស់ខ្លួនផង ។ គេនឹងមិនធ្វើអំពើអាក្រក់ ដល់បុគ្គលណាមួយដោយទង្វើបែបនេះទេ។

សៀវភៅគម្ពីរទាំងនេះ បានត្រូវសរសេរជាយូរយាណាស់ហើយ មិនមែនសុទ្ធតែអាចមានចម្លើយត្រូវចំពោះបញ្ហាគ្រប់យ៉ាងដែលយើងប្រឈមមុខ សព្វថ្ងៃនេះបានទេ។

ពិតណាស់ អ្នកដឹកនាំសាសនាមួយចំនួនបកប្រែឡើងវិញអោយបាន

សមរម្យនូវគម្ពីររបស់គេ ដើម្បីរក្សាល្បឿនជាមួយនឹងរបកគំហើញផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រទំនើប ដែលពួកគេមិនអាចប្រកែកបានគឺ : ការវិវត្តពិភពដើមរបស់ពិភពលោកតួនាទីរបស់ស្ត្រី ការលើកលែងទោសចំពោះអំពើបាប និងវិសមភាព ក្នុងចំណោមមនុស្ស ។

ព្រះពុទ្ធសាសនាពិតជាគ្មានបញ្ហាបែបនេះទេ ព្រោះព្រះពុទ្ធមិនដែលបន្លឺវាចា អ្វីដែលអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ សព្វថ្ងៃមិនថាពិតនោះទេ ។ ហេតុផលមួយដែលថា ព្រះពុទ្ធសាសនារីករាលដាលទៅក្នុងពួកបញ្ញវន្តបច្ចុប្បន្ននេះ គឺនៅត្រង់ថា វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះពុទ្ធគឺជា វិធីសាស្ត្រ ដែលជួយអោយវិទ្យាសាស្ត្ររកឃើញនូវការពិតអំពីខ្លួនយើង ។

តួយ៉ាងដូចជាព្រះពុទ្ធ និងអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រទាំងឡាយ រមែងសង្កេតឃើញនូវអ្វីៗជុំវិញខ្លួនគេ ដោយមិនលំអៀង ក្នុងគោលបំណងដើម្បីឃើញនូវវត្ថុទាំងឡាយទៅតាមសភាវៈពិត (**យថាភូត**) ។

គ្រាន់តែព្រះពុទ្ធអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ មិនត្រូវធ្វើអោយស្មើចសរសើរ ឬធ្វើអោយមានឥទ្ធិពល ពីសំណាក់ជំនឿដែលគេកាន់មុនៗប៉ុណ្ណោះ ។

គ្មានបញ្ហាអ្វីដែលតំរូវអោយពួកគេគោរពយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់នោះទេ ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់មិនដែល បានប្រកាន់នូវអ្វីៗ ដែលគេមិនអាចទទួលយក ដោយខ្វះហេតុផល និងបទពិសោធន៍ឡើយ ។ ព្រះពុទ្ធទ្រង់ហៅសាវ័កទាំងអស់អោយមកហើយមើលដោយខ្លួនឯង (**ឯហិបស្សិកោ**) ។ ហើយមិនអោយ

ជឿ ក្នុងជំនឿទាំងងងឹតងងល់ទេ ។

ពុទ្ធសាសនិកទាំងឡាយ មិនត្រូវបានធ្វើអោយស្រពិចស្រពិល ដោយពលវសទ្ធាដែលរំជើបរំជួលចិត្ត និងបីតិសាសនាឡើយ ។ ប៉ុន្តែសង្កេតមើលបាតុភូតទាំងអស់ ដោយស្ងប់ស្ងៀម និងដោយវិចារណញ្ញាណ ។

ព្រះពុទ្ធសាសនា មិនបានលើកទឹកចិត្តអោយជនទាំងឡាយ ធ្វើជាអ្នកខាតងប់ងល់ខាងសាសនាទេ ។

ថែមទាំងមិនអោយប្រកាន់ជាតិសាសន៍ និងផ្តន្ទាទោសដល់សាសនាដទៃៗដែលមាននៅសព្វថ្ងៃនេះផង ។

តំរូវការដំបូងក្នុងការប្រតិបត្តិព្រះពុទ្ធសាសនា គឺមិនទាន់អោយជឿ ប៉ុន្តែត្រូវមានការយល់ដឹង ។

ក៏ដូចជារបកគំហើញ វិទ្យាសាស្ត្រមួយដែរ គឺនរណាក៏អាចសួរបានដោយសេរី នូវសុពលភាព នូវអ្វីដែលបានប្រកាស ពីរបកគំហើញនោះ ។

ជាលទ្ធផលបើទោះជា ២៥សតវត្សទៀតក៏ដោយ ក៏ពុទ្ធសាសនិកគ្មានបញ្ហាអ្វីត្រូវផ្ទៀងផ្ទាត់ឡើងវិញ ជាមួយរបកគំហើញផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រថ្មីៗនេះដែរ ។ ហើយយើងក៏មិនបានប្រឹង នូវការប្រកាសទាំងនេះទេ ។ យើងមានសច្ចពុទ្ធភាសិតនៅក្នុងសូត្រនានា ដូចជាកាលាមសូត្រ ដើម្បីជាភស្តុតាងថាយើងមិនបានធ្វើការប្រកាស មិនត្រឹមត្រូវ ស្តីពីកិត្តិគុណរបស់ព្រះពុទ្ធអង្គទេ នាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ ។

ពុទ្ធសាសនិកទាំងឡាយ មិនតំរូវអោយសរសេរឡើងវិញ នូវច្បាប់បញ្ញត្តិរបស់ព្រះពុទ្ធទេ នៅពេលត្រូវប្រកួតប្រជែងដោយអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ ។

ក៏ប៉ុន្តែច្បាប់បញ្ញត្តិនេះ បញ្ជាក់ថាយើងមិនអាចប្រៀបពុទ្ធសាសនា និងវិទ្យាសាស្ត្របានងាយៗឡើយ ។

ព្រះពុទ្ធសាសនា បានផ្តល់នូវមូលធាតុសំខាន់ដល់វិទ្យាសាស្ត្រ ព្រោះសាសនាបានផ្តល់នូវនិយាមសីលធម៌ ចំពោះជីវិតរបស់យើង។ ព្រះពុទ្ធសាសនាសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើចិត្ត ។ ដូចជាមេត្តា និងករុណា សំរាប់ជាសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ដើម្បីបំបាត់នូវសេចក្តីទុក្ខទាំងឡាយរបស់អ្នកដទៃ។ ដើម្បីរស់នៅក្នុងជីវិតប្រាសចាកទោស រួមមកបញ្ហាទាំងនេះគឺហួសពីការយកចិត្តទុកដាក់របស់វិទ្យាសាស្ត្រដោយពិត ។ សូមគ្រាន់តែជូនជាឧទាហរណ៍ដូចនេះគឺៈ

ពុទ្ធសាសនិកទាំងឡាយ មិនអនុញ្ញាតិអោយមានការសំលាប់សត្វ និងការពន្លូតកូន ក៏គ្មានរឿងអ្វីដែលអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រ អាចជំទាស់ទៅនឹងតំរូវការរបស់គេ នៅក្នុងសង្គមទំនើបនេះដែរ។ ច្បាប់បញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ព្រះសម្ពុទ្ធបានប្រាប់យើងច្បាស់ អំពីវិសាលភាពនៃសកលលោក។ ហើយការអភិវឌ្ឍន៏ខាងជាតិពន្ធុ។ អ្នកដឹកនាំសាសនាមួយចំនួន បានខិតជិតរដ្ឋាភិបាលរបស់គេ ដើម្បីរារាំងមិនអោយមាននូវជាតិពន្ធុនេះ។ ចុះមតិពុទ្ធសាសនាអំពីពន្ធុកម្ម យ៉ាងដូចម្តេច ?

ពុទ្ធសាសនា តែងតែជំរុញអោយមនុស្សចេះប្រើប្រាជ្ញារបស់ខ្លួន។ ហើយព្រះពុទ្ធសាសនា ក៏មិនដែលព្យាយាមដាក់សម្ពាធ ទៅលើគំហើញរបស់អ្នកវិទ្យាសាស្រ្តទាំងនោះដែរ។

ប្រសិនបើអ្នកវិទ្យាសាស្រ្ត ធ្វើអ្វីមួយជាគុណវិសេស ហើយមិនមែនជាបញ្ហាអសីលធម៌ទេ យើងគួរទុកអោយពួកគេ បន្តធ្វើការស្រាវជ្រាវចុះ ។ ប្រសិនបើអ្នកវិទ្យាសាស្រ្តទាំងឡាយអាចធ្វើការងារ របស់អាទិទេពបានអ៊ីចឹង មនុស្សគ្មានរឿងអ្វី ត្រូវចុះចាញ់អាទិទេពទេ។ ហើយនៅក្នុងករណីខ្លះ មិនមានអ្នកវិទ្យាសាស្រ្តណា អាចប្រឆាំងនឹងច្បាប់ធម្មជាតិ របស់វត្ថុទាំងឡាយដែលព្រះសម្ពុទ្ធ ទ្រង់អោយឈ្មោះថាធម៌នោះឡើយ។ ដូច្នេះ អ្នកវិទ្យាសាស្រ្តទាំងឡាយ មិនអាចធ្វើហួសព្រះធម៌នេះបានទេ។ **ឧទាហរណ៍:** មិនមានអ្នកវិទ្យាសាស្រ្តណា អាចធ្វើអោយព្រះអាទិត្យ និងព្រះចន្ទរះនៅក្នុងពេលតែមួយបានឡើយ។

ក្នុងនាមជាពុទ្ធសាសនិក មិនមានហេតុអ្វីសំរាប់យើង ដើម្បីជំទាស់ទៅនឹងរបកគំហើញ របស់អ្នកវិទ្យាសាស្រ្តទាំងនោះទេ ។ អ្នកវិទ្យាសាស្រ្តទាំងឡាយ មិនពឹងពាក់លើអាទិទេព ឬសាសនាដើម្បីរកអ្វីមួយឡើយ។

ពួកគេប្រើប្រាជ្ញាផ្ទាល់របស់គេ ដើម្បីធ្វើការជាមួយនឹងធម្មជាតិ។ យើងត្រូវតែមានសេរីភាព ដើម្បីយល់ដឹង នូវវត្ថុទាំងឡាយ អោយបានសមរម្យ។

ព្រះពុទ្ធទ្រង់បានចាត់ទុកយើងថាជាមនុស្សដែលមានចិត្ត និងសមត្ថភាពខាងគំនិតប្រាជ្ញាស្មារតី ។ លោក **គ្រីស្នា មួរធី** (Krishna Moorthy)ជាអ្នកទស្សនវិជ្ជា ដែលត្រូវបានគេគោរពយ៉ាងខ្ពង់ខ្ពស់ និងជាអ្នកដែលមិនកាន់សាសនាណាមួយនោះ បានមានប្រសាសន៍ថា : ជនណាដែលមិនដឹងពីរបៀបគិតហើយខ្ចីគំនិតពីអ្នកដទៃដូច្នេះគេហៅអ្នកនោះថា ជាមនុស្សវណ្ណៈទី ២ ។

ជនទាំងឡាយណាដែលមានចិត្ត ត្រូវតែគិត និងព្យាយាមយល់នូវរឿងរ៉ាវទាំងឡាយដោយវិចារណញ្ញាណ ដោយមិនចាំបាច់ពឹងពាក់លើអព្ភូតហេតុនានា និងជំនឿទាំងងងឹតងងល់នោះឡើយ ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បានមានព្រះបំណង ត្រួសត្រាយផ្លូវសំរាប់យើងដើម្បីគិត ហើយតាមរយៈការយល់ដឹងនេះ យើងគង់រកឃើញនូវអ្វីត្រូវធ្វើ និងអ្វីដែលមិនត្រូវធ្វើ ។

ព្រះអង្គមានព្រះបំណង បង្រៀនយើងអោយចេះពីរបៀបគិត និងរបៀបយល់ដឹង តាមរយៈការពិសោធ និងរបៀបធ្វើការនោះៗ ។ គឺព្រះអង្គ ចង់អោយយើងសិក្សាអនុវត្ត និងធ្វើពិសោធន៍ មើលសិន ទ្រង់មិនបានធ្វើអោយយើង ជឿអ្វីៗទាំងងងឹតងងល់នោះទេ ។

mnsS ngsasna

នៅពេលដែលមនុស្ស បានគិតដល់ជីវិតរបស់គេជាលើកដំបូង ពេលនោះមិនទាន់មានសាសនានៅឡើយទេ។ តាមរយៈបទពិសោធន៏ ពួកគេបានដឹងនូវគ្រោះថ្នាក់ នៃសភាពឃោរឃៅ សេចក្តីក្រោធ និងសេចក្តីឈ្នានីសជាដើម ទាំងនេះ ជាចរិតពីធម្មជាតិ ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត គេក៏បានដឹងនូវសារសំខាន់ នៃមេត្តា ករុណា សប្បុរសធម៌ ការព្រមព្រៀងគ្នា ខន្តី និងការអត់អោនអធ្យាស្រ័យផងដែរ ។ ចរិតលក្ខណៈទាំងនេះ មិនមែនអាទិទេព ឬបុគ្គលមានឫទ្ធិណាមួយជាអ្នកផ្តល់អោយទេ ។ ប៉ុន្តែគឺជា ផលពីធម្មជាតិ នៃឥទ្ធិពលទៅវិញទៅមកនៃវិញ្ញាណទាំងប្រាំរបស់យើង ។ នៅពេលដែលវិញ្ញាណទាំងនេះ ធ្វើអន្តរកម្មរវាងគ្នាទៅវិញទៅមក វិញ្ញាណទី៦ គឺចិត្ត ក៏បានកើតឡើង។ ពេលនោះ តាមរយៈបទពិសោធន៏ បុព្វបុរសរបស់យើង ក៏បានយល់នូវគ្រោះថ្នាក់ នៃទង្វើអវិជ្ជមាន និងសារៈសំខាន់នៃទង្វើវិជ្ជមាន ។

ពួកគេបានអភិវឌ្ឍ ទ្រឹស្តីមនុស្សនិយមជំនួសអោយសាសនាគឺៈ ការរស់នៅក្នុងភាពចុះសំរុងគ្នា ជាមួយនឹងមិត្តភ័ក្តរបស់គេប្រកបដោយបញ្ញាសហប្រតិបត្តិការ និងអនុវត្តនូវការអត់អោនអធ្យាស្រ័យដល់គ្នា។ ហើយ និងជៀសវាងការធ្វើអំពើអាក្រក់ អំពើអសីលធម៌ និងរឿងរ៉ាវសាហាវយង់ឃ្នងនានា។ នេះគឺពាក្យថា "**មនុស្ស**" ។

ហេតុនេះហើយ ទើបគេបានអធិប្បាយពន្យល់នូវទស្សនៈ សួគ៌ និង នរកដោយពង្រីកនូវបទពិសោធន៍ បច្ចុប្បន្នរបស់គេ ខាងផ្នែកសន្តិភាព សេចក្តីសុខ និងសេចក្តីទុក្ខ មិនចេះចប់មិនចេះហើយនោះ។ នៅពេលពួកគេបានអភិវឌ្ឍ នូវគុណធម៌ទាំងនេះ យោងទៅតាមចំណេះដឹង របស់គេនាពេលនោះហើយពួកគេបានដឹងថាមាន**ញាណសក្តិ**សាកលមួយ ដែលអាចដឹងនូវបញ្ហាជីវិតគ្រប់យ៉ាង បានដោយហ្មត់ចត់ ។

ឯអ្នកមានព្យាយាមសំរេចបានចំណេះដឹង ដល់កំរិតនេះនៅប្រទេសឥណ្ឌាសម័យបុរាណ មុនសម័យពុទ្ធកាលគេបានអោយឈ្មោះនោះថា **សក្តិ (Shakti)** ហើយគេបានចាប់ផ្តើមគោរព សក្តិនេះតរៀងមក។ ដោយសារតែមានរឿង ជាប់ទាក់ទងដូច្នេះហើយ ទើបពួកគេត្រូវបានគេហៅថា **អ្នកគោរពបូជាសក្តិ (Shakti Worshipper)** ។

បន្ទាប់ពីការគោរពសក្តិ អស់អំឡុងពេលដ៏យូរមក ពួកគេក៏បានលើកតំកើងជាតួអង្គពុទ្ធិសាកល ហើយបានគោរពបូជា ដូចជា "**អាទិទេព**"មួយអង្គ។

អ្នកទស្សនវិជ្ជាសញ្ជាតិអាមេរិកដ៏ល្បីល្បាញម្នាក់ គឺលោកសាស្ត្រាចារ្យ **ហ្វាយ ហែត (White Head)** បានអះអាងថា : ដំបូងមនុស្សជាអ្នកបង្កើតអាទិទេព ហើយក្រោយមក ទើបអាទិទេពបង្កើតមនុស្សវិញ។ ទស្សនៈអាទិទេព ដំបូងត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅ ក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សហ្នឹង

ឯង មិនមានអ្វីផ្ទុយពីនេះឡើយ ។ ក្រោយមកការអភិវឌ្ឍក៏ចេះតែមាន ច្រើនឡើងៗ រហូតបានធ្វើបដិរូបកម្មឡើង រួចហើយផ្តល់នូវបដិរូបកម្មនោះ ដល់បុគ្គលិកកម្មរបស់មនុស្សវិញ ។

ដូច្នេះហើយបានជាតួអង្គអាទិទេពរបស់សាសនាជាច្រើន ត្រូវបានគេ ចាត់ទុកថា ជាតួអង្គនៅមានការច្រណែនឈ្នានីស គំនុំ ការបំផ្លាញ និង ងាយធ្លាក់ទៅរកផ្លូវកាមគុណ។ ទោះបីជាអាទិទេពទាំងនោះ ត្រូវបាន បញ្ញត្តិថា ដូចជាឪពុកចេះអាណិតស្រលាញ់ ចេះលើកលែងទោស និងត្រឹម ត្រូវក៏ដោយ ។

ctmnsSsanmnRtv

ព្រះសង្ឃ ៣អង្គ បាននិមន្តចេញទៅព្រៃ ដើម្បីធ្វើកម្មដ្ឋាន ហើយបាន ព្រមព្រៀងគ្នាថា មិននិយាយរកគ្នាស្ថិតក្រោមបរិយាកាសមួយ រហូតដល់ពួកគេ(ព្រះស្ឃ)បានសំរេចនូវការចំរើនខាងប្រាជ្ញាស្មារតី ឬភាពជាអ្នកសប្បុរស ។ បន្ទាប់មក ព្រះសង្ឃ ៣អង្គនោះក៏បានចាប់ផ្តើមធ្វើភាវនា។

ក្នុងខណៈពេលដែលលោកកំពុងបានធ្វើភាវនា ស្រាប់តែព្រះសង្ឃមួយអង្គនិយាយថា លោកភ្លេចបិទទ្វាបន្ទប់របស់លោកហើយមិនដឹងជាមានអ្វីកើតឡើងនៅទីនោះទេ ។

ពេលនោះ ព្រះសង្ឃមួយអង្គទៀតក៏បានមានថេរដីកាថា "យើងបានព្រមព្រៀងគ្នាថា មិននិយាយរកគ្នាទេ ចុះដូចម្តេច បានជាលោកនិយាយដូច្នេះ" ។

ព្រះសង្ឃអង្គទី៣ ក៏បាននិយាយដោយអំនួតថា "តាមពិត ខ្ញុំមិនដែលនិយាយរឿងរ៉ាវតូចតាចដូចនេះទេ ។ ហេតុអ្វីបានជាលោកទាំងពីរ មិនអាចនៅស្ងៀមដូចជាខ្ញុំ ?" ។

នេះជាធម្មជាតិនៃចិតរបស់មនុស្ស ។ មិនដឹងថាមូលហេតុអ្វី យើងបានសំរេចចិត្តត្រូវធ្វើការងារហើយ ក្រោយមកយើងបែរជាត្រលប់មករកចរិតនិងទំលាប់ពីធម្មជាតិទៅវិញ ។

ហេតុដូច្នេះហើយ បានជាលំបាកសំរេចចិត្តរបស់ខ្លួន ដើម្បីធ្វើ ឬ

មិនត្រូវធ្វើនូវវត្ថុដ៏ជាក់លាក់ណាមួយនោះ ។

ការបង្រៀនប្រការដែលល្អ យើងត្រូវបញ្ជូនកូនៗ របស់យើងអោយទៅរៀន នៅមហាវិទ្យាល័យ សាកលវិទ្យាល័យ និងថែមទាំងអោយពួកគេទៅរៀននៅសាលាឈ្នួលទៀតផង ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេអាចរៀនយកនូវរឿងរ៉ាវដែលអាក្រក់ទាំងអស់បានយ៉ាងងាយ ដោយមិនបាច់មានការបង្ហាត់បង្រៀន ឬក៏ទៅសាលារៀនដែលឥតបង់ថ្លៃហ្នឹងតែម្តង !

បច្ចុប្បន្ន នៅក្នុងសង្គមទំនើប ប្រជាជនជួបប្រទះនូវបញ្ហាលំបានជាច្រើន ក្នុងការរក្សាសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់មនុស្ស ។ ប៉ុន្តែ ធម្មជាតិនៃសត្វរបស់ពួកគេបែរជាងាយស្រួលដាស់តឿនក្រើនរំលឹកទៅវិញ ។ ទាំងរបៀបឬកពាដែលមនុស្សយើងប្រព្រឹត្តធ្វើសព្វថ្ងៃទាំងរបៀបដែលគេស្លៀកពាក់ និងអ្វីដែលពួកគេធ្វើបានធ្វើអោយពួកគេភ្លេចនូវតំលៃ និងវិន័យសីលធម៌ របស់មនុស្សខ្លួនឯង។

នៅក្នុងអតីតកាល មនុស្សបានថែរក្សានូវសេចក្តីថ្លៃថ្នូររបស់ខ្លួនដោយអនុវត្តតាមវប្បធម៌របស់ខ្លួន និងរបៀបរស់នៅគឺ : គេប្រកាន់យកសន្តិភាពការចុះសម្រុងគ្នា ការសាមគ្គី និងការយោគយល់គ្នា ។

បច្ចុប្បន្ន ពេលយើងអានកាសែត ពតិមានប្រចាំថ្ងៃ (daily newspaper) យើងអាចឃើញចំនុចពតិមានជិត ៩០% ដែលគួរអោយខ្មាសអៀន ឃោរឃៅអាក្រក់ អសីលធម៌ មានអំពើហិង្សា និងការកាប់សំលាប់

បង្ហូរឈាមគ្នា ។ **ឧទាហរណ៍ :** ក្មេងអាយុតែ ៦ឆ្នាំសោះហ៊ានបាញ់សំលាប់សិស្សនៅក្នុងសាលារៀនទៅហើយ។ ពួកគេបានរៀនយកនូវរឿងរ៉ាវដ៏អាក្រក់ទាំងនេះតាមគ្រឿងផ្សាយពត៌មានជាពិសេសទូរទស្សន៍។

ក្មេងៗចូលចិត្តយកតំរាប់តាមនូវអ្វីដែលមនុស្សចាស់ធ្វើ ជាពិសេសគឺអ្វីដែលពួកគេឃើញនៅតាមកញ្ចក់ទូរទស្សន៍នេះឯង ។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវចេះបែងចែក រឿងនេះអោយបានត្រឹមត្រូវ ។

ពត៌មានដែលយើងទទួលបាន ពីគ្រឿងផ្សាយដូចជា វិទ្យុ ទូរទស្សន៍ កាសែត ទស្សនាវដ្តី ជាដើម វាមានប្រយោជន៍ច្រើនយ៉ាងណាស់សំរាប់យើង ។ ព្រោះវាបានបង្ហាញយើងនូវចំនុច ដែលយើងអាចស្រូបយកបានដ៏ប្រសើរបំផុតពីបញ្ហាជីវិតរបស់យើង ។ ក៏ប៉ុន្តែមនុស្សមិនហ្មត់ចត់គ្មានសាសនា រមែងកេងប្រវ័ញ្ចយកផលប្រយោជន៍ពីចំនុចខ្សោយរបស់យើង ហើយលើកតំកើងនូវវិប្បធម៌ពាលាអាវ៉ាសែរបស់យើងទៅវិញ ។ ចំនុចត្រង់ហ្នឹងហើយ ដែលយើងត្រូវប្រយុទ្ធប្រឆាំងនោះ មិនមែនប្រឆាំងនឹងគ្រឿងផ្សាយពត៌មាននោះទេ ។

esrIPaB kIgkareRCIserIs

គំនិតយល់ខុស និងគំនិតភ្ញាក់ផ្អើលជាទូទៅរមែងកើតមាននៅក្នុង ចំនោមពុទ្ធសាសនិកទាំងឡាយ ។ នៅក្នុងនោះឪពុកម្តាយ មិនមាន ទំនួលខុសត្រូវ និងមិនបានធ្វើអោយជាក់ច្បាស់ថា បុត្រធីតារបស់ពួកគេ រៀនយកនូវឱវាទ ឬព្រះធម៌ដ៏ប្រសើរ ទាំងនៅជាពុទ្ធសាសនិកផងទេ ។

ជារឿយៗ ពួកគេប្រកាសដោយមោទនភាពថា : គេបានផ្តល់សិទ្ធិសេរីភាព ដល់បុត្រធីតារបស់គេដើម្បីជ្រើសរើសសាសនាដោយខ្លួនគេផ្ទាល់ ទោះបីជាពួកគេនៅក្មេងក៏ដោយ ។ នេះជាកិរិយាបថមួយដែលមានកំហុសឆ្គងយ៉ាងធ្ងន់ ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បានសំដែងសង្កត់បញ្ជាក់យ៉ាងមាំ ទៅលើវិសគល់នៃអំពើបាបមួយ ក្នុងចំណោមអំពើបាបទាំងឡាយ ដែលមាននៅក្នុង មិច្ឆាទិដ្ឋិ ។

គួរអោយកត់សំគាល់ផងដែរថា ប្រសិនបើបុគ្គលជាអ្នកទទួលខុសត្រូវ ដូចជាឪពុកម្តាយ ទុកអោយអ្នកដទៃធ្លាក់ទៅក្នុងមិច្ឆាទិដ្ឋិ ឪពុក ឬម្តាយ នោះ គឺខុសប្រាសចាកគន្លងសីលធម៌ ហើយត្រូវបង់ខាតជាច្រើន ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បានប្រកាសយ៉ាងច្បាស់ថា : ឪពុកម្តាយជាអ្នក មានទំនួលខុសត្រូវដ៏ធ្ងន់ចំពោះបុត្រធីតារបស់ខ្លួន ។ ដោយឃើញថា បុត្រធីតាទាំងនោះ មិនត្រូវបានអោយដឹកនាំ ទៅរកផ្លូវខុសឃ្លាតចាកពីផ្លូវត្រូវ

និងមិនអោយបណ្តុះបណ្តាលពួកគេ ទៅរករបៀប មនុស្សចាស់នោះទេ ។

ឪពុកម្តាយទាំងឡាយ រមែងគិតខុសថាការផ្តល់សេរីភាពខាងការជ្រើសរើស មានន័យថាបានអើពើ ចំពោះទំនួលខុសត្រូវខាងស្មារតីរបស់ខ្លួនចំពោះបុត្រធីតាទាំងនោះហើយ ។ ពួកគាត់ (ឪពុកម្តាយ)ថែមទាំងអាចត្រូវបានគេចោទប្រកាន់ ពីគោលបំណងស្វែងរកឡេស ចំពោះកោសជ្ជភាពរបស់ខ្លួនទៀតផង ។ ព្រោះថា ភារកិច្ចនៃការចិញ្ចឹមបីបាច់អប់រំកូន បើយោងទៅតាមផ្លូវធម៌ មិនមែនជារឿយងាយស្រួលទេ គឺតម្រូវអោយមានការបូជាតបគុណវិញ ។

✶ ពួកគេលាងជម្រះដៃរបស់ពួកគេ ហើយលាក់បាំងនូវគំនិតខុសនៅខាងក្រោយហើយថា ព្រះពុទ្ធសាសនាបណ្តោយអោយមនុស្សជឿតាមជំនឿគ្រប់យ៉ាងដោយខ្វះវិចារណញ្ញាណ ។

ក្មេងដែលមិនទាន់ពេញវ័យ និងជាពិសេស គឺក្មេងពេញវ័យហើយហ្នឹងតែម្តង គឺងាយស្រួលត្រូវបានគេធ្វើអោយទោរទន់ទៅរកការសន្យាដែលគ្មានតំលៃ ។

យើងជាឪពុកម្តាយ ត្រូវតែការពារទប់ទល់បញ្ហានេះ ដោយការណែនាំប្រាប់ផ្លូវ ឬដាស់ចិត្តពួកគេ ដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីសុខ លុះអវសាន ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់បានចំណាយពេល ៤៥ព្រះវស្សា ដើម្បីរារាំងរកនូវមិច្ឆាទិដ្ឋិនេះនៅក្នុងប្រព័ន្ធសាសនានានាមិនតិចជាង ៦២សាសនាទេ ។

នៅក្នុងពេលណា១ក៏ដោយ ព្រះពុទ្ធមិនដែលត្រាស់ថា រឿងនេះ "**ត្រឹមត្រូវ**" ត្រូវកាន់តាមជំនឿបែបនេះ ឬបែបនោះទេ ។ អ្វីដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់បានត្រាស់នោះ គឺខុសទាំងស្រុង ទៅនឹងការល្បួងចិត្ត ដែលគ្មានទោសកំហុសអោយធ្លាក់ទៅក្នុងជំនឿខុស ដែលមានតែការសន្យា តែគេមិនបានអោយតំលៃតាមរយៈការស៊ើបអង្កេតនោះឯង ។

ពិតណាស់ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់មិនអនុញ្ញាតអោយ សាវ័ករបស់ព្រះអង្គដុត ឬជ្រមុជទឹកនរណាម្នាក់ដែលមិនបានជឿតាមព្រះអង្គអោយស្លាប់នោះទេ ។

សេរីភាពនេះ គឺខុសគ្នាពីពាក្យដែលថាព្រះពុទ្ធបានបណ្ដោយឱ្យបុគ្គលគ្រប់រូបធ្លាក់ទៅនរក តាមគន្លងរបស់ព្រះអង្គស្រឡះទៅវិញ ។

ព្រះធម៌របស់ព្រះពុទ្ធ បានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ពីបុគ្គលដែលមានជំនឿខុស ហើយចេះតែបន្តមានទុក្ខក្នុងវដ្តសង្សារអស់រយៈពេលច្រើនហួសគណនា ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់សំដែងដែរថា យើងមានសំណាងណាស់ដែលកើត ក្នុងស្ថានដែលយើងអាចរៀនទូវព្រះធម៌ ហើយដើរតាមផ្លូវដែលនាំទៅរកការសង្គ្រោះ ដល់ទីបំផុតបាន ។

ក្មេង១ដែលកើតមកចំពោះយើង ហើយសង្ឃឹមថាត្រូវបានផ្ដល់ឱកាសគ្រប់យ៉ាង ដើម្បីបានក្លាយខ្លួនទៅជាពុទ្ធសាសនិកដ៏ល្អ និងមានបញ្ញា ។ ប្រសិនបើយើងមិនបានឆក់យក ឱកាសដ៏កម្រនេះ ដើម្បីទាញយកញផល

ប្រយោជន៍ពីព្រះធម៌ និងបណ្តុះនិស្ស័យខាងព្រះធម៌នេះ ទៅដល់ក្មេងៗ ជំនាន់ក្រោយរបស់យើងទេ យើងនឹងបរាជ័យក្នុងទំនួលខុសត្រូវរបស់យើង ប្រៀបដូចជាសត្វស្វា ដែលបោះចោលនូវត្បូងពេជ្រ ព្រោះហេតុវាមិនបាន ដឹងពីតម្លៃនៃដុំពេជ្រនោះ ដូច្នោះឯង ។

ដូចដែលខ្ញុំបានពន្យល់ពីខាងដើមហើយថា សាសនាមានសច្ចៈនេះ បាន ក្លាយជាផ្នែកមួយដ៏សំខាន់នៃវប្បធម៌របស់យើង នៅក្នុងអាស៊ី ហើយបាន សូនយកនូវព្រលឹងរបស់យើងតាមវិធីដ៏ល្អិតល្អន់ ។ ប្រសិនបើយើងខ្លួនឯង មិនយល់នូវវប្បធម៌ដ៏ស្រស់បំព្រងនេះទេ ព្រោះហេតុយើងខ្ជិលរៀនសូត្រ រួចហើយចាប់យក នូវវប្បធម៌ឆើតឆាយថ្មីស្រឡាង ប៉ុន្តែមិនល្អគ្មានខ្លឹម សារទេនោះ យើងនឹងបង់ថ្លៃ ក្នុងការបាត់បង់បុត្រធីតារបស់យើង និង ប្រយោជន៍នៃសុខុមភាពរបស់យើង ។

យើងអាចសួរខ្លួនឯងផងដែរថា ហេតុអ្វីយើងកើតមកជាពុទ្ធសាសនិក ប្រសិនបើបំណងដើម ត្រូវធ្វើអោយយើងផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់យើងអីចឹង ។ មិនមានចម្លើយណាមួយ គួសបញ្ជាក់ថា នរណាម្នាក់ទទួលសារភាពនូវ កំហុសក្នុងការធ្វើយើងអោយកើតមក ជាពុទ្ធសាសនិកទេ មែនឬ ?

មែនហើយ រឿងនេះពិតជាមិនត្រូវបំភ័យ និងគំរាមកំហែងលោកអ្នក ដោយនរក និងការដាក់បណ្តាសានោះទេ ប្រសិនបើលោកអ្នក បានប្រើចិត្ត របស់ខ្លួនជំទាស់នោះ ។ ជាក់ស្តែង យើងមិនបង្កើតសេចក្តីភ័យខ្លាច នៅក្នុង

ខ្លួន របស់លោក-អ្នក ដោយនិយាយថា ប្រសិនបើបុត្រធីតារបស់លោក-អ្នក ស្តាប់ធម៌របស់សាសនាដទៃ ឬបរិភោគអាហារក្នុងពិធីបុណ្យគេ ឬប៉ះពាល់ដល់គម្ពីរធម៌របស់គេ បុត្រធីតាទាំងនោះ នឹងធ្លាក់ទៅនរកអស់មួយអនន្ត ដូច្នោះទេ !

ពុទ្ធសាសនិកទាំងឡាយ ត្រូវបានអនុញ្ញាតអោយរកនូវសច្ចៈភាពនៅក្នុងសាសនាដទៃដោយសេរី ។ ទេនេះគឺគ្រាន់តែជាការលាតត្រដាងចំពោះលោក-អ្នកទុកជាមុន នូវភាពពិតនៃជីវិត ។

ជាឪពុកម្តាយគេ លោកអ្នកត្រូវតែរៀននូវព្រះធម៌ និងយល់នូវវប្បធម៌របស់ខ្លួន រួចហើយត្រូវធ្វើអោយជាក់ច្បាស់ថែមទៀត ។ ឯកូនចៅរបស់យើង ក៏ត្រូវបង្រៀនអោយបានពេញលេញអំពីវប្បធម៌នោះដែរ ។

ប្រសិនបើ បន្ទាប់ពីលោកអ្នក បានបំពេញនូវភារកិច្ច របស់លោកអ្នករួចហើយ ពួកគេ(កូនចៅ) ក៏បានជ្រើសរើសរកបរិយាកាសសង្គមងាយស្រួលនៅ ក្នុងសាសនាដទៃ ។ ដល់ពេលនោះ ចាំទុកបណ្តោយតាមចិត្តរបស់ពួកគេចុះ ។ នេះហើយជាអត្ថន័យ នៃពាក្យថា "**សេរីភាព**" នោះ ។

តើពាក្យនេះច្រើនហួសរហូតដល់យល់មិនកើតឬ ?

sasna ngGkKtesr

សព្វថ្ងៃនេះ សាសនាប្រើសំរាប់គ្រានតែសូត្រធម៌ និងគោរពបូជា និងមានការផ្លាស់ប្តូរបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ ។ ប៉ុន្តែ មិនសូវមានសកម្មភាព ខាងការបណ្តុះចិត្តគំនិតទេ ។

យើងមិនអាចក្លាយជាអ្នកកាន់សាសនាពិតដោយគ្រាន់តែសូត្រធម៌ ឬក៏ធ្វើការគោរពបូជាប៉ុណ្ណោះទេ ។ ព្រោះគំនិត ដ៏ឃោរឃៅកាចអាក្រក់គ្រោះថ្នាក់របស់យើង ទាំងអស់គ្នា គ្រប់ដណ្តប់លើចិត្ត របស់យើងជាប្រចាំទៅហើយ ។

ជំនឿខ្វាក់ ក្នុងវត្តប្រតិបត្តិ អង្គុយសូត្រធម៌ម្នាក់ឯង មិនអាចធ្វើចិត្តអោយបរិសុទ្ធបានទេ ។

នៅក្នុងលោកនេះ មានអ្នកគិតសេរីជាច្រើន ដែលមិនជឿលើអាទិទេព សួគ៌ នរក កម្ម បដិសន្ធិ និងអត្ត ឬអាត្ម័ននោះ ។

បញ្ហាទាំងនេះហើយ គឺជាកត្តាចោទរបស់សាសនាទាំងឡាយ ហើយជនទាំងនេះមិនជឿលើសាសនា ទាំងនោះទៀត ។

លោកអាស័រ ស៊ី ខ្លាក (Arthur c clark) ខាលសាហ្គែន (Carl sagan) ជីប៊ើន ណាត ស (G Bernard Shaw) គ្រីស្នា មួរធី (Krishna Moorthy) និងលោក ប៊ើតត្រេនទ៏ រុលសែល (Bertrand Russell) ជាដើម សូមរាប់ឈ្មោះ តែពីរនាក់ប៉ុណ្ណោះ ។ អ្នកទាំងនេះ សុទ្ធតែបដិសេធចោលនូវ

សាសនាជាប្រពៃណី ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេជាមនុស្សល្អ ព្រោះគេមិនបានធ្វើប្ញកពារ ដូចមនុស្សឃោរឃៅទាំងពួងទេ ។

តាមពិតទៅ ជនមួយចំនួនដែលមិនកាន់សាសនា គឺមានលក្ខណៈប្រសើរច្រើនជាងជនដែលប្រកាសខ្លួន ពាក់ផ្លាកសាសនានានាទៅទៀត ។ ដោយដឹងថា រឿងរ៉ាវណាមួយអាក្រក់ គេក៏ជៀសវាងអំពើនោះ ។

ដោយដឹងនូវអានុភាពនៃមេត្តា គេក៏ខំចំរើន នូវសេចក្តីករុណាសាមគ្គីនិងមុទិតា និងខិតខំបំពេញនូវគុណធម៌ផ្សេងៗទៀត ដើម្បីរំដោះទុក្ខរបស់មិត្តភ័ក្តិ ដោយមិនរំពឹងគិតចង់បានរង្វាន់ពីអាទិទេព មិនចង់បានបដិសន្ធិដ៏ប្រសើរ បន្ទាប់ពីចុតិ ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេជ្រាបតាមរយៈយល់ដឹងដោយបញ្ញាអំពីសាមគ្គីភាពជាសារវន្ត របស់មនុស្សលោកទាំងអស់ ។

យើងអាចនិយាយបានថា ពួកគេមានចិត្តជាអ្នកកាន់សាសនាច្រើនជាង ហើយពួកគេលើកតំកើងគោលការណ៍ទាំងឡាយរបស់សាសនា ថ្វីត្បិតតែពួកគេមិនបានកាន់ផ្លាកសាសនាក៏ដោយ ។

bKI dcemc eTIbeQøaHfa)anenACitRBHBT?

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់មិនមានបំណងបង្កើតសាសនា គ្រាន់តែសំរាប់បុគ្គលមកធ្វើសក្ការះបូជា និងសូត្រធម៌ប៉ុណ្ណោះទេ ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធបានទ្រង់ថា : "សាវ័កទាំងឡាយណា ដែលដើរតាមតថាគតដោយកាន់ដៃ ឬកាន់ចីពររបស់តថាគត មិនអោយឈ្មោះថា នៅជិតនឹងតថាគតទេ ប្រសិនបើចិត្តរបស់គេមិនបរិសុទ្ធ" ។

សាវ័កទាំងឡាយ នៅឆ្ងាយពីតថាគតរាប់យោជន៍ បើទោះជាមិនឃើញតថាគតក៏ដោយ តែប្រសិនបើគេធ្វើតាម ដំបូន្មានរបស់តថាគត និងរក្សានូវភាពបរិសុទ្ធនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន សាវ័កនោះទើបឈ្មោះថា បាននៅជិតនឹងតថាគត ។ នេះគឺជាឥរិយាបថ របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ។

ព្រះអង្គទ្រង់មិនបានប្រាថ្នាចង់បន្លាចបុគ្គលណាមួយ ដោយបង្កើតនូវសេចក្តីភ័យខ្លាច ឬដោយការទាមទារអោយមានការចុះចាញ់ទាំងស្រុងចំពោះឫទ្ធិអំណាច របស់ព្រះអង្គឡើយ ។

ព្រះអង្គទ្រង់បានទូន្មានយើង អោយគោរពនូវបុគ្គលដែលគួរគោរពដោយមិនចាំបាច់គិតដល់សាសនា ឬជាតិសាសន៍របស់គេទេ ។ និងថែមទាំង អោយយើងគោរព ដល់បុគ្គលដែលមិនបានប្រកាសខ្លួនថាជាសមាជិករបស់សាសនាណាមួយផងដែរ ។

ប្រសិនបើយើងគិតថា ពួកគេគួរអោយគោរព យើងអាចគោរពពួកគេ

បាន ។

ចំណុចត្រង់នេះជាចំណុចដែលត្រូវ ហាមយើងមិនអោយព្យាម បញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកកាន់សាសនាណាមួយ ដោយការគំរាមកំហែង និងមិនអោយប្រកាន់ភេទ ជាតិ សាសន៍ របស់អ្នកដទៃ ។

karRbkanePT ngkareFITarNkm

យើងដឹងតាមពតិមាន ដែលយើងអានប្រចាំថ្ងៃថា ការប្រកាន់វណ្ណៈភាគច្រើនគឺស្ត្រីភេទហ្នឹងឯង ។ មិនថាឡើយតែនៅផ្ទះទេ ទោះជានៅកន្លែងធ្វើការក្តី ស្ត្រីទាំងនោះត្រូវបានគេរើសអើង យ៉ាងអាក្រក់បំផុត ។ សូម្បីនៅសាសនាក៏ដោយ ស្ត្រីទាំងឡាយត្រូវបានប្រយុទ្ធទាមទារសិទ្ធិយ៉ាងលំបាក ដើម្បីអោយគេគោរពក្នុងនាមជាមនុស្សដូចគ្នា ។

តួយ៉ាង ស្ត្រីទាំងឡាយត្រូវបានហាមឃាត់មិនអោយចូលទៅទីកន្លែងគោរពបូជា ក្នុងសាសនាជាច្រើន ។ ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ជាសាស្ត្រាចារ្យ ខាងសាសនាជាដំបូងបង្អស់ ដែលបានបើកទ្វារសំរាប់ស្ត្រី អោយចូលទៅក្នុងជំនុំសង្ឃអោយធ្វើជាដូនជីពេញលក្ខណៈ ដើម្បីអនុវត្តភារកិច្ចខាងសាសនា ។

ត្រង់ហ្នឹង យើងអាចយល់នូវអ្វីដែលជាសេរីភាព ដែលព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធទ្រង់ប្រទានអោយដល់មនុស្សជាតិ ដោយមិនគិតពីភេទ ជាតិ ឬ សាសន៍នោះ ។

យើងកាន់សាសនារបស់យើងតាមរយៈ បញ្ញាយល់ដឹងនៃធម្មជាតិពិតរបស់គ្រប់យ៉ាងទាំងអស់ ។

ពុទ្ធសាសនាថែមទាំងមិនអោយប្រកាន់ នូវអ្វីដែលគេហៅថា អ្នកទោស ។ ព្រះពុទ្ធសាសនាបានស្គាល់ពីមនុស្សទោសយ៉ាងច្បាស់ថា ៖ យើងមិនអាចផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់គេបានទេ ។ ដើម្បីផ្លាស់ប្តូរចរិតមនុស្សកាច

ទណ្ឌកម្មមិនមែនជាដំណោះស្រាយឡើយ ។

ដូចសត្វដែលបង្ខឹកសំរាប់លេងសៀក ការឃុំឃាំងនៅក្នុងទ្រុងអោយនៅស្ងៀម ។ ព្រោះហេតុនោះសត្វទាំងឡាយ មិនមានអំណាចធ្វើអ្វីបានទេ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាមានសិទ្ធសេរីភាពឡើងវិញ វានឹងវិលត្រលប់ទៅរករបៀបជីវិតធម្មតាវិញដដែល ។ ព្រោះយើងមិនមានបំណងធ្វើអោយវាផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់វាឡើយ ។

✍វិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះពុទ្ធ ក្នុងការបញ្ចុះបញ្ចូលឧក្រិដ្ឋជន គឺត្រូវអប់រំពួកគេ អោយធ្វើការផ្លាស់ប្តូរចិត្ត ។

នេះទើបជាទង្វើ មិនមែនធ្វើដោយដាក់ទណ្ឌកម្មទេ ប៉ុន្តែដោយការអប់រំចិត្តនោះ អោយកាន់យកនូវវិន័យសីលធម៌ទៅវិញ ។ យើងដឹងថាយើងទាំងអស់គ្នាមានកំហុស ។ យើងមិនគួរព្យាយាមមើលរំលងបញ្ហា ដោយនិយាយថា គ្មានអ្វីខុសនោះទេ ។

បុគ្គលដែលកាន់យក នូវសិក្ខាបទទាំងឡាយ រមែងសារភាពថាខ្លួនគេស្ថិតនៅក្រោមការមានកំហុសជានិច្ច ។ ម្លោះហើយ គេក៏អប់រំខ្លួនគេ មិនអោយធ្វើនូវអំពើអាក្រក់បែបនេះជាថ្មីទៀតទេ ។ ហ្នឹងហើយជាអត្ថន័យពិត នៃសិក្ខាបទ ។ នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រដែលបង្ហាញដោយព្រះពុទ្ធ គឺមិនអោយមានការធ្វើ ទារុណកម្មទេ ។

dakTNkmμct

មួយវិញទៀត ដោយបានឃើញថាបុគ្គលមួយចំនួន ធ្វើទារុណកម្មរាងកាយរបស់គេ ចំពោះទង្វើខុស របស់ខ្លួនជាដើម ។

ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធ ទ្រង់បានត្រាស់ថារាងកាយមិនមែនជាអ្នកទទួលខុសត្រូវចំពោះកំហុស ដែលបុគ្គលប្រព្រឹត្តធ្វើនោះទេ ។ កាយមិនអាចធ្វើអ្វីបានទេ ចិត្តទេដែលប្រើកាយជាឧបករណ៍ដើម្បីបាននូវអ្វីៗ ដែលវាចង់បាននោះ ។

(គេទេ ជាអ្នកអូសទាញរទេះ ឬនង្គ័ល ឯរទេះ ឬនង្គ័លមិនដែលចេះអូសទាញគោឡើយ) ។

ព្រះពុទ្ធទ្រង់បានត្រាស់ថា "ប្រសិនបើយើងចង់ដាក់ទណ្ឌកម្មអ្វីមួយ ក៏ដាក់ចុះ តែយើងត្រូវដាក់ទណ្ឌកម្មចិត្តរបស់យើង មិនត្រូវដាក់ទោសលើរាងកាយទេ" ។ តើយើងអាចដាក់ទណ្ឌកម្មលើចិត្តយ៉ាងដូចម្តេច ?

នៅពេលយើងមានសេចក្តីច្រណែនឈ្នានីស ហើយយើងដឹងថា ការច្រណែនឈ្នានីសមិនល្អ យើងត្រូវព្យាយាមទប់កុំអោយាមានសេចក្តីច្រណែនឈ្នានីសនេះ ។ នៅពេលយើងក្រោធខឹង ហើយយើងដឹងថា សេចក្តីក្រោធខឹងនេះ អាចបង្កើតអោយមានអំពើហឹង្សា ការកាប់សំលាប់គ្នា និងការចលាចលគ្រប់យ៉ាង យើងត្រូព្យាយាមសង្កត់នូវសេចក្តីក្រោធនេះ ។

នេះជារបៀបដាក់ទណ្ឌកម្មចិត្ត ដើម្បីអប់រំចិត្ត មិនមែនធ្វើដោយ

កំលាំងអាជ្ញាទេ ប៉ុន្តែត្រូវធ្វើតាមរយៈបញ្ញា និងការមិនអោយនូវអ្វីៗ ទៅតាមតម្រូវការរបស់ចិត្តហ្នឹងឯង ។

✍ យើងត្រូវតែធ្វើម្ចាស់ការ លើចិត្តរបស់យើង យើងមិនត្រូវបណ្តោយអោយចិត្តគ្រប់គ្រងលើសកម្មភាពរបស់យើងទេ ។

យើងត្រូវតែរក្សា នូវភាពបរិសុទ្ធទុកក្នុងចិត្ត ពុំនោះសោតទេ ទោះជានៅផ្ទះក្តី នៅក្នុងសង្គមក្តី ឬនៅកន្លែងដែលយើងធ្វើការក្តី យើងនឹងបង្កើតអោយមានសេចក្តីក្រោធខឹង សេចក្តីច្រណែនឈ្នានីស អមិត្តភាព សេចក្តីភ័យខ្លាច និងអសន្តិសុខ ដែលមិនត្រឹមតែរំខាន ដល់ខ្លួនយើងប៉ុណ្ណោះទេ តែថែមទាំងរំខានដល់អ្នកដទៃផងដែរ ។

យើងហាត់ពត់លត់ដំខ្លួនយើង ដោយការរក្សាសីល ឬ សិក្ខាបទនានា ។

ធ្វើដូចនេះគង់ក្លាយទៅជាទំលាប់បាន ។

ហេតុនេះហើយ បានជាព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធជាម្ចាស់នៃយើង ទ្រង់បានចាប់ផ្តើមនូវការផ្សព្វផ្សាយសាសនា របស់ព្រះអង្គដោយអប់រំសាវ័កទាំងឡាយអោយស្ថិតនៅក្នុងសីលរួមមានទាំងច្បាប់ វិន័យឬសិក្ខាបទទាំងឡាយផង ។

escksndan

វាជារឿងលំបាក ដើម្បីនិយាយថាជនទាំងឡាយ អាចរកឃើញនូវសេចក្តីពិតដ៏ក្រៃលែងនៅក្នុងសាសនាដទៃ ដែលថាគេមិនអាចរកឃើញនៅក្នុងព្រះធម៌របស់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធនោះឡើយ ។

ចប់

mrtkkNaBü

កូនខ្មែរចេះភាសាបរទេស
គួរកុំប្រហែសធ្វេសអោយសោះ
គួរស្រូបវិជ្ជាសាស្រ្តនោះៗ
ហើយប្រែចំពោះជាខ្មែរទៅ ។

ដើម្បីអោយខ្មែរមានក្បួនច្បាប់
សំរាប់សិក្សាចេះជ្រាលជ្រៅ
ធ្វើអោយជាតិយើងមានសៀវភៅ
សំបូរគ្រប់ផ្លូវតាមត្រូវការ ។

សៀវភៅក្បួនច្បាប់ជាតិដទៃ
មានច្រើនក្រាស់ក្រៃគ្រប់តម្រា
ជាតិគេមិនខ្វះក្បួនសិក្សា
សិល្ប៍វិជ្ជាសម័យថ្មី ។

បើភាសាខ្មែរ ខ្មែរងាយអាន
មើលឆាប់ស្គាល់យល់សេចក្តី
ហេតុនេះគួរយើងយល់ខំឃ្មាតខ្មី
សាងក្បួនថ្មីៗជាខ្មែរអើយ ។

(ដកស្រង់ពីសៀវភៅ NabeLGgmharaCa)
របស់លោកសាស្ត្រាចារ្យ »m NaRKl